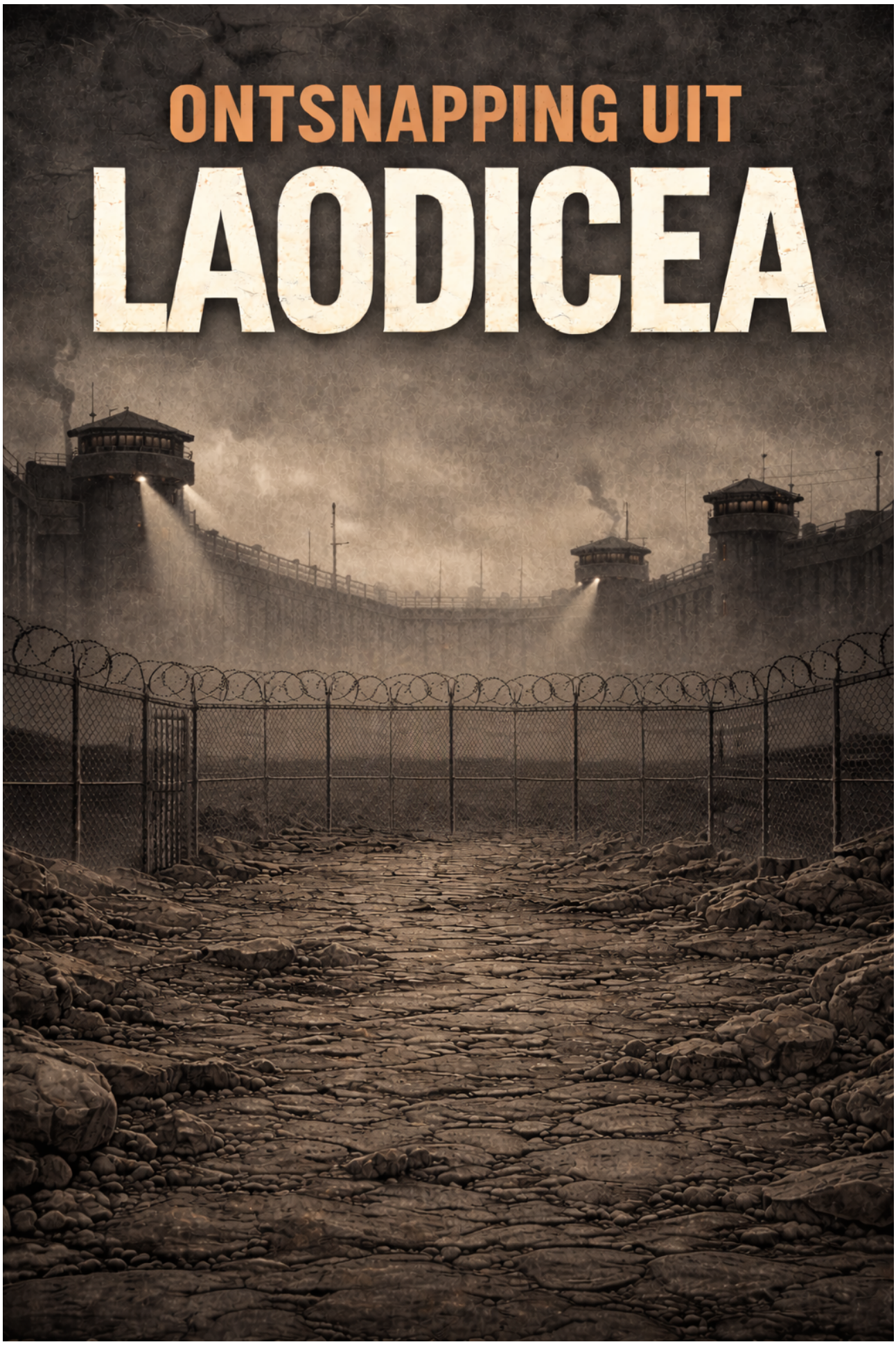
ONTSNAPPING UIT
LAODICEA

Ontsnapping uit Laodicea
Uitgave : Archipel School
1970-2026
2025/26

Voor de omslagafbeelding is gebruik gemaakt
van het Woordweefgetouw

Ontsnapping uit Laodicea

Archipel School
2026

1. DE APOFATISCHE THEOLOGIE
2. WOORD EN ONDERWIJS
3. DE MONNIKEN UITTOCHT
4. HET HARDE PAD DAT TEN LEVEN LEIDT
5. DE MONNIKEN VAN 1994
6. HET IJSPAD
7. CALVIJN’S BESPREKING VAN JOHANNES 6
8. VAN INSTITUTIE TOT BIJBEL VERKLARING
9. DE TERUGKEER VAN ZORG EN ONDERWIJS
10. DE DRIE-STROMIGE BEVINDELIJKHEID IN NEDERLAND
11. HET DODE WOORD MAAKTEN ZE TOT SIERAAD
12. EENZIJDIGE EN EENKENNIGE TAALPARANOIA IN DE KERK
13. HET VERBORGEN HALSSNOER VAN CALVIJN
14. GOD IS EEN KINDERBOEK
15. CALVIJN EN DE VORSTEN VAN LUILEKKERLAND
16. OVER HET BOEK BELECH IN DE NIEUWE BIJBEL
17. OVER HET BOEK STRANDEN IN DE NIEUWE BIJBEL
18. OVER HET BOEK VISSEN IN DE NIEUWE BIJBEL
19. WAT BEN JE KWIJT GERAAKT ?
20. OVER HET BOEK VUCH IN DE NIEUWE BIJBEL
21. HET PAD VAN JOZEF
22. OVER HET BOEK RIVIEREN IN DE NIEUWE BIJBEL
23. OVER HET BOEK ANDERLECH IN DE NIEUWE BIJBEL
24. BOEKBESPREKING ‘DOORVOER NAAR SCORPIO’ VAN ALAN BURT AKERS (1972)
25. CALVIJN’S BESPREKING VAN JOHANNES 6:26-29
26. CALVIJN’S BESPREKING VAN JOHANNES 5:45 - 6:15
27. HET BITTERE LOON VAN CALVIJN
28. CALVIJN’S BESPREKING VAN JOHANNES 4:49 - 5:43
29. DE JEUGD VERKOCHT AAN DE MOLOCH
30. GEREFORMEERDE VADEREN : VAN CALVIJN TOT VELEMA
31. CALVIJN’S BESPREKING VAN JOHANNES 4:22-24
32. DE ONTSNAPPING UIT LAODICEA
33. CALVIJN’S BESPREKING VAN JOHANNES 4:10-23
34. GEREFORMEERDE VADEREN : VAN CALVIJN TOT VELEMA - 2
35. CALVIJN’S BESPREKING VAN JOHANNES 1, 2 EN 3

1. DE APOFATISCHE THEOLOGIE

Ga het monnikenpad op om al het aardse achter te laten en te strijden tegen de hartstochten. Ook alle beelden die men over God heeft gemaakt moeten achtergelaten worden. Men denkt te klein over God. In de apofatische theologie, de ontkennings-theologie, ontkent God dat hij/zij bestaat, en weet God niet dat hij/zij bestaat. God gaat voorbij het bestaan, en overstijgt ook zichzelf, het hele godsgebeuren. De apofatischen zwijgen dus voornamelijk, dat staat voorop, omdat ze weten dat er niet zomaar iets zinnigs te zeggen is over het godsgebeuren, omdat het toch altijd weer anders is. Men moet het apofatische pad op waar het spreken over God eerst sterft. Als je nadert tot God ontkom je niet aan het apofatische pad, en moet je eerst al je vooroordelen, al je theologieën, afleggen, hoe logisch het ook allemaal voor je mag klinken. God buigt niet voor de logica van de mensen. Allereerst is er dan een confrontatie, want de mens is heel anders dan God, dus allereerst is er vijandschap. Als je tot God nadert ben je verdacht voor God, zoals het laatste boek van de nieuwe bijbel stelt, en wordt God je vijand, omdat er eerst een Pniël worsteling dient plaats te vinden.

Als je God te goedkoop, gemakkelijk en snel maakt zul je daar toch op een gegeven moment voor moeten betalen. God is duur, dus als je het goedkoper hebt lopen verkopen dan het is, dan maak je schulden, en is God je schuldeiser, je vijand.

Vandaar dat men op het monnikenpad terug moet tot de vreze des Heeren en moet afremmen. Men moet op het apofatische pad, het ontkenningspad, en eerst alles afleggen. Daar leert men God kennen. Dat gebeurt door het sterven aan de aardse kennis heen. Niets is hier snel. Alles gaat hier traag en trager. Laten we blij zijn met al die afremmers.

Doe stappen terug. Kom van je troon af. Leg je kronen af. Kom tot het monnikenpad. Dat is een ontkenningspad en een minderingspad, wat steeds trager gaat. De mens ging te snel, was op een dodenrit, en vloog uit de bocht. Nu is het tijd om terug te keren.

Een mens kan niets weten over God. Dat kan alleen door het sterven aan het ego heen, en dat moet heel diep gaan, anders zal het ego je weer pakken. Je moet dus diep genoeg gaan, oftewel naar het eeuwige Pniël gaan, en niet je marktje en handeltje in overtuigingen ergens neerzetten. Veel mensen zijn op de geestelijke zwarte markt terechtgekomen, waar piraten hun buit verkopen. Fake news. Maar het verkoopt goed. Er is een gat in de markt voor leugens. Het glijdt namelijk zo snel, en smaakt lekker, maar dan later betaal je de prijs. Het was giftige drugs. Veel mensen zijn zo stoned als gisteren de hele dag, en moeten dan leren remmen.

---

2. WOORD EN ONDERWIJS

Buli 2:3 zegt :

‘Zij dienen in haar tenten en jagershutten. Zij dienen op Haar hoge bergen, en onder de grond, in Haar verborgen plaatsen. Zij dienen op Haar velden, en op Haar rivieren. Zij zijn nomaden, opdat zij niet onder de vloek van de zonde komen.’

Nu, in hoofdstuk 1 hadden we gezien dat we altijd moeten doortrekken, als pelgrims, om niet onder de vloek van de zonde te komen. Nu, in hoofdstuk 2, zien we dat we moeten blijven werken. Hoofdstuk 1 noemde ook de strijd tegen de zonde. We moeten doortrekken, werken en strijden tegen de zonde, tegen de wereldse hartstochten, waarover de monnikenvaderen en monnikenmoederen onderwezen. Hierin hebben we een leidraad nodig. Vandaar dat hoofdstuk 1 het Woord en het onderwijs noemde. Dat is de bron waaruit wij dienen te leven, anders is ons werk en onze strijd niets waard. Ook ons doortrekken als pelgrims is dan niets waard. Wij moeten terugkeren tot Woord en onderwijs, zoals de monniken, en het leerverbond niet aan onze laars lappen. Wij moeten hiervoor leren herbronnen.

Wees hierin niet lauw, want zij zal de lauwen uitspuwen. Richt je op het onderwijs, en onderwijs je kinderen, want de dagen zijn duister. Daar gaat Buli verder over. Het is verschrikkelijk wat de mens zich op de hals haalt door de zonde. Je kunt beter lijden als strijder voor de hemel, dan dat je lijdt vanwege je zonde.

Nu, veel wordt er gesproken over de opname, maar laten we kijken wat de opname is, in Vuch hoofdstuk 4 :

36. En zo zal het regenen op die dag wanneer de hemel wederkomt, wanneer de hemel zal opnemen allen die de hemelse tranen dragen. 37. En de hemel zal hen opnemen in grote storm en bliksem. 38. En de zee van uw tranen zal de tranenlozen overweldigen. Al hun hoge torens zullen voor hun ogen afbrokkelen. 39. En de tranen zullen hen verslinden.
40. En de hemelsen komen op de zee van haar tranen in vervoering, 41. verafschuwd door de mensheid en onbegrepen door de mensheid.
42. En het schuim op de golven van haar tranen zal de heiligen leiden tot hemelse eilanden.
43. Het vermindert, totdat het vermengt.
Het is het hemelse zaad.
44. Zij die vermeerdering zien als de maatstaf en niet de vermindering zullen Haar nooit vinden.
45. Zij draait altijd van mij weg, omdat ik moet minderen.
46. Een droom, een golf, en dan is het weg.
47. Het schuim op de golven brengt me in vervoering, maar waar ga ik naartoe ?
48. En dan vaagt Zij weer weg, en ik daal af in de nacht van tranen.
49. De dagen zijn maar echo's geweest van een dieper verleden.
50. Het schip verging ergens midden onderweg en nu zijn we hier,
51. Op dit eiland begonnen we een nieuw leven,
52. Een strand van het verleden waar golven aankomen die ons zicht verdiepen.
53. Ik wacht op Haar, Zij die mijn wildernis is.

Het is sleutel voor hen die deel willen hebben aan de opname. Dat gebeurt alleen op het monnikenpad van vermindering. We kunnen niet telkens op de geestelijke pieken zijn. Dat is loeilink. We moeten de diepte en de duisternis in. Wij worden geleid immers door de tranen, en aan de tranenrivieren zijn de grotten van het Woord en het onderwijs overvloedig. De tranen zijn er voor de ontlediging. Dan is er ruimte voor het hogere, maar niet teveel, want dan zou er indutting plaats kunnen vinden. Het kan niet voor eeuwig allemaal blijven doorstromen, want dan wordt er geen vermindering geleerd. Dus we ontvangen een droom, een golf, en dan is het weg. Dan moeten we daarmee werken. Er is heel wat te doen dan : zaaien, onderwijzen, en verder gaan.

Wil je deel hebben aan de opname ? Leer dan te leven met de kleine beetjes, en leer het uit te werken. Niets komt in vervulling zomaar. Eerst moet je in de diepte ervan afdalen. Niet het vele, maar de diepte van wat je hebt. Er komt niets meer bij. Het gaat alleen maar dieper. Kijk naar wat je hebt en wees dankbaar. Hiermee gaat het gebeuren. Je hebt een kraal en je wil een tweede kraal om een ketting te rijgen ? Ga dan eerst in de diepte van de eerste kraal. Juist in de diepte vind je de tweede kraal.

---

3. DE MONNIKEN UITTOCHT

Buli 1 zegt :

3a. Zij zal Haar kinderen voeden met Haar Woord, en zij zal Haar kinderen roven uit de grote stad, en hen leiden tot de diepe wildernis.
4. En Zij zal de bronnen van Haar Woord openen, opdat Haar kinderen eeuwig leven zullen vinden.

Nu, het eerste wat zij doet is haar kinderen voeden met het Woord, gewoon waar ze zijn, waar ze zijn opgesloten dus, in de grote stad. Allereerst komt het Woord de kinderen tegemoet. Pas daarna, als dit Woord in hen is doorgedrongen, dan zal zij de kinderen meenemen uit de grote stad, en hen leiden. De stad zal dat als een roof zien, en zal daarover klagen. Die kinderen zullen allerlei etiketten krijgen, van rebels tot hoogmoedig en ziek.

Wij mogen vanaf den beginnen, alreeds waar wij zijn, opmerken dat de bronnen van het Woord om ons heen zijn, alreeds in onze gevangenis zelf. En op het pad, wat overigens niet zomaar een horizontale lijn uit de stad is, maar in de diepte, zijn deze bronnen ook, en daar zijn ook de monniken. Zij begeleiden de exodus, de uittocht.

Uit deze bronnen spuit het Woord voort. Wees daarom oplettend. Als eerste zal zij komen met het Woord, en daarna begint de uittocht, en die zal ook langs het Woord gaan.

Vers 10 zegt dan : ‘En Zij zal hen de grote rivieren doen kennen, en hen macht geven over de beesten van deze rivieren.’

Nu, dat zijn de tranenrivieren, en die zijn vol van beesten die deze tranen veroorzaken, en die beesten representeren ook de valse tranen van het vlees. Zorg ervoor dat je tranen uit God stromen, uit het Woord. Doe alle vleselijke tranen af. Het zijn de kleden waar de mensen mee lopen, maar deze kleden misleiden de mensen en houden ze tegen op het monnikenpad.

2:5 zegt : ‘Zij die Haar onderwijs hebben aangenomen zal Zij leiden tot Haar grote rivieren.
En zij zullen drinken van de bronnen van Haar Woord.’

Er zijn ook bronnen van het Woord in de tranenrivieren. Daar kun je van drinken. Dat is tranendrank, in de zin dat je het moet doorleven.

Drink het. Leef niet meer van vlees en bloed. Je wordt niet wijs door het drinken van bloed en eten van vlees. Dan ben je een lijken eter en zullen je hersenen aftakelen. Het vlees kan een vlotte prater zijn, maar slaat allemaal stappen over. Er vertonen zich hiaten in de hersenen, die het vlees gewoon wegstopt. En zo komt het vlees in kleine cirkeltjes, ook al kan het vlees daar honderduit over praten en kan hij zich erin specialiseren en het goed verkopen. Fake news.

3:4 zegt : ‘Het lot van de gevallenen is ernstig. Zij zullen gaan van leugen tot leugen.’

Het valt de mens niet meer op. Ze hebben tegen vlees en bloed gestreden en dat gedronken en gegeten, in plaats van gedronken van de tranendrank. Er is leiding langs en in de tranen rivieren.

Daar wordt het Woord geopenbaard, daar zijn bronnen geopend. Dat is het ware voedsel, en het laat zien hoe de mens met de natuur dient om te gaan.

---

4. HET HARDE PAD DAT TEN LEVEN LEIDT

Verzaak de aardse lusten. Die leiden tot de dood. Allereerst moet je dan strijden tegen zelfvertrouwen en zelfvleierij, want daar ligt de wortel, en dat wordt gedreven door hebzucht. Zo ontstaat hoogmoed.

Keer terug tot de stilte en laat je niet meer leiden door menselijke chaos en menselijke stemmen, overtuigingen en meningen, want die zijn aards en nietig, en leiden van het spoor af. Keer terug tot de stilte en toets daar. Toets het aan de hogere stiltes, en neem gedachten niet zomaar binnen. De valse gedachten zijn zeer sluw en listig. Wees waakzaam, en toets jezelf, tot tranens, zwetens en bloedens toe, opdat je ego kan sterven. Gebrek aan sobere, gezonde vreze is de wortel van het kwaad. Men moet veel meer afstand bewaren, terughoudender zijn, veel meer remmen, om uit de zombie wereld te komen. Strijd tegen je overmoedige impulsen.

Praat de mensen niet naar de mond. De mens wil het Woord niet. Ze willen God, maar niet het Woord. Ze hebben God goedkoop en gemakkelijk gemaakt, tot een slim en snel vooroordeel. Zo hebben ze zich bij de aardse hartstochten verzekerd, maar het is vals. Blijf daarom het Woord des Heeren prediken, en wijk niet af, dut niet in, wordt niet lauw. Predik het allereerst tot je zelf, en ga eerst zelf de diepte in. Het Woord is snijdend, want er is veel weg te snijden. Zonder het snijdend Woord komt men niet los. Maar men heeft een gouden kalf gebouwd, een zelfzuchtig Woord wat niet snijdt, maar altijd streelt, altijd verwent, en altijd vleit.

Ren voor je leven. Terug het bos in. Terug naar de monniken. Wat volg je ? Het sobere Woord of het valse woord van valse stadse vreugde, de valse vreugde van de markt ? Ben je dan een consumerist ? Wil je dat zijn ? Er is een veel betere weg, een weg die ten leven leidt. Niet velen gaan deze weg. Loop niet achter de ingedutte massa’s aan. Wil je zo de Heere onder ogen komen ? Strijdt de goede strijd tegen de dode en dodende hartstochten van de wereld, want die hebben geen goede plannen met je. Die lopen achter jouw rug al je onheil te bespreken.

Deze wereld heeft zowel een gebrek aan barmhartigheid als een gebrek aan tucht en opvoeding. De ware moeders en vaders zijn afgeschoten, één voor één. Maar in de verborgen en verlaten wildernis spreekt nog steeds hun stem.

‘Gaat uit van haar, die vuile stad.’

In de vuile stad daar wonen zij die de Heere diep in hun hart haten. Zij dienen twee heren, zoals het hen uitkomt. God moet zich aan hen aanpassen. Niet andersom. Als God het harde Woord der waarheid spreekt zijn ze gekwetst en beledigd. God moet hen naar de mond praten, naar hun verwende oren. Jezus sprak harde woorden die mensen niet begrepen. Hij was een steen des aanstoots, deze oude profeet. Daarom gingen de mensen bij hem weg, en daarom kruisigden zij hem. Zo deden ze ook met de andere profeten. Moet je dan maar mensen naar de mond praten ? Neen. Duizend maal neen. De waarheid is belangrijker. We weten dat de waarheid hard is voor het vlees. Maar zachte heelmeesters maken stinkende wonden. Alleen het harde pad leidt ten leven.

Wat heb je liever : de harde Waarheid die ten leven leidt, en die levens redt, of de zachte leugen die ten dood leidt en levens doodt ?

Daar waar de dood zacht is geworden, het glijdt zo lekker naar binnen, het smeert zo heerlijk weg. Je kunt het gewoon ergens kopen. Mensen stelen het ook graag, en geven het ook graag weg, om anderen met hen mee te sleuren in hun vleierij. Ze geven elkaar cadeautjes wanneer er weer een profeet is gekruisigd. (Opb. 11)

De gekruisigden en gestenigden zeggen : ‘Ontwaakt, nu.’

---

5. DE MONNIKEN VAN 1994

Er zijn laodiceaanse christenen, oftewel wereldgezinde christenen, materialistische christenen, lauwe christenen. Er zijn ook monniken. Daar zit nogal een verschil tussen. De laodiceaanse christenen zijn van zichzelf ingenomen, vol met henzelf. Het smalle pad vinden ze belachelijk. Ook het Woord vinden ze belachelijk. Dat moet zich aan hen aanpassen en zacht strelend zijn voor het vlees. Het moet lekker kunnen wegkauwen, anders zijn ze gekwetst en beledigd. Misschien ken je het spreekwoord : ‘Als de clown iets niet zint, zwijgt hij je dood.’ Dat is wat veel laodiceaanse christenen vandaag de dag doen. Ze zijn verbitterd geraakt naar alles wat anders is. Ze zijn xenofobisch. Ze zijn gemaks-denkers, alles snel snel, maar dat is de weg ten leven niet, maar ten verderve, en de monniken strijden ertegen.

De laodiceaanse christenen, het is een verschijnsel van de gevallen natuur, en dan moet er onderwijs wezen. Val niet in deze valstrikken. Er wordt op je gejaagd. Kies dan heden : monnik, of laodeaanse christen. Maakt niet uit of je man of vrouw bent. Er zijn ook vrouwelijke monniken, en die worden zusters of nonnen genoemd, of gewoon vrouwelijke monniken, of ook gewoon monniken. De laodiceaanse christen spuit alles er maar uit, uit een onverbroken hart, durven alles te zeggen, leven uit zaaddrift, driftkikkers zijn het. Alles wat ze niet begrijpen stempelen ze af en werpen ze weg. God moet op hun niveau denken. Ze zijn niet tot de verbrokenheid en de ootmoed gegaan. Het draait allemaal om henzelf en om hun gevlei. Over de dieren denken ze niet na. Hun kinderen onderwijzen ze niet. Ze gaan van feest tot feest in oorlogstijd, terwijl er helemaal niets te vieren is. ‘Tsss, belachelijk,’ is hun stopwoord.

In 1994 zeiden wij dat er een wereldwijde golf zou komen van zelfverloochening en heiliging. Deze golf zou zo verschrikkelijk hard inslaan op het menselijke vlees dat velen zullen afhaken en het als 'belachelijk' bestempelen. Vele predikers en christenen die fanatiek meededen en meejuichten met de eerdere golven zouden geen deel uitmaken van deze komende golf. Dat is inmiddels gebeurt. Er is een grote scheuring gekomen in de kerk tussen de lauwe materialisten en de soberen. De soberen zijn op de hemelse vogels tot de monniken gegaan, om monnik te worden. De lauwe materialisten gingen van leugen tot leugen. Het is een verschrikkelijke scheuring geweest.

Ook hebben we in 1994 gezegd dat er vele pseudo-golven zijn uitgezonden om de mensen te misleiden, zodat ze aan Gods Paradijs voorbijgaan. We zeiden dat deze nepgolven vandaag de dag hun climax hadden bereikt en al veel succes hadden geoogst; Velen zijn langs het Goddelijke Doel voorbijgeschoten, en zijn zichzelf tot doel geworden.

Wij gaven dit nachtgezicht door :

Er was een groep hardlopers, die elkaar eruit wilden rennen. Voorop liep een wereldbekende prediker. Zodra iemand hem wilde inhalen drukte hij die persoon terug.
Het stelde een opkomende groep van predikers voor, die zichzelf op de voorgrond willen plaatsen. Ze willen gezien en verheerlijkt worden door de menigte. Een valse golf van zelfverheerlijking zorgt ervoor dat ze er langsheen glippen.

Deze predikers hebben de volgende kenmerken:

1. Het verkopen van het Woord van God
Ze verkopen Woord en Geest van God aan hun schaapjes (boeken, magazines, audio en video-casettes, cd's, cursusdeelnames, consumpties, etc.) of vragen een 'vrije gift', terwijl Petrus al ging bestraffen als iemand 'vrijwillig' de dingen van de Geest wilde kopen: 'Uw geld zij met u ten verderve' (Hand. 8:4-25).

2. Het bedelen om geld
Ze bedelen om geld voor henzelf en hun werk, terwijl Paulus zei: 'Ik heb niemands zilver of goud of kleding begeerd' (Hand. 20: 33) en 'Niet dat ik dit zeg, Als zou ik gebrek lijden; want ik heb geleerd met de omstandigheden, waarin ik verkeer, genoegen te nemen.' (Filipp. 4:11).

3. Zelfverheerlijking
Ze plaatsen foto's met hun gezicht in hun uitgaves, alsof ze supersterren zijn. Dit is pure zelfverheerlijking. Richt de aandacht van de mensen niet op uzelf, maar op God. U behoort een leeg vat voor God te zijn. Als u uzelf niet verloochent, dan kunt u niet een discipel van God zijn. Mensen moeten u niet leren kennen naar het vlees (2 Kor. 5:16). Paulus zegt: 'Gaan wij weder onszelf aanprijzen ?' (2 Kor. 3)

4. Machtsuitoefening
Ze dragen hetzelfde verdoemde kledingsprul dat de wereld gebruikt om macht uit te oefenen: de stropdas. U stropt uzelf met hoogmoed en macht. Dit zijn de geesten die de stropdas hebben gemaakt zoals die nu is. Het slaat nergens op.

5. Verachting van de verbrokenen van hart
Ze zingen en dansen veel 'om de Heere te loven en te prijzen' en ze zien dat als een graadmeter om te zien hoe vol iemand van God is. Als iemand niet met hen mee doet en er 'somber' en 'treurig' uitziet, dan klopt er volgens hen iets niet met zo'n persoon. Deze houding is een gruwel.

Wij hebben toen deze verzen laten zien :
Amos 5: 21-27:

‘Ik haat, Ik veracht uw feesten, en kan uw samenkomsten niet luchten. Ja, als gij Mij brandoffers brengt, en uw spijsoffers, heb Ik daaraan geen welgevallen, en uw vredeoffer van mestkalveren wil Ik niet aanzien. Doe van Mij weg het getier van uw liederen, het getokkel van uw harpen wil Ik niet horen, maar laat het recht als water golven, en gerechtigheid als een immer vloeiende beek.'

Jakobus 4:8-9:
'Reinigt uw handen, zondaars, en zuivert uw harten, gij, die innerlijk verdeeld zijt. Beseft uw ellende, treurt en weent; uw gelach moet veranderen in treurigheid, en uw vreugde in neerslachtigheid.'

Dat is een smal pad. Steek het maar in uw zak. Wij zullen niets anders prediken dan dat smalle, harde pad wat ten leven leidt, dat lange pad. Als je op het korte pad bent, dan is daar gevaar. Als je

op het zachte pad wil, dan is dat drijfzand.

---

6. HET IJSPAD

Geloof niks zomaar wat je hoort. De leugen regeert in deze wereld. Ze worden betaald om te liegen.

Over de 8 miljart zelfbetitelde experts die het allemaal beter denken te weten. Zou je niet kappen met zulke spelletjes ?

Elk vlees weet het beter dan het ander vlees, en ze zullen elkaar verslinden. Let erop. Het zijn de zotte spelletjes die je op de kermis van wereld kunt spelen. En het zijn dodelijke spelletjes. Stop ermee, en verootmoedig je.

Kortaffe christenen die alles doodzwijgen wat anders is en wat ze niet begrijpen, of ze zeggen gewoon hun kortaffe formules op. Je kunt niet meer van communicatie en eerlijkheid spreken. Zij hebben altijd gelijk, en dat noemen ze geloof. Hun papieren paus laat hun overal mee wegkomen. Zeg drie keer de naam van Jezus en al je zonden zijn vergeven en je kunt weer aanrotzooien, om de dag erna weer hetzelfde te doen. Zo bedriegen zij zichzelf. Ze misbruiken en verkrachten God op deze wijze.

Het zijn de bizarre spelletjes die je op de kermis van de wereld kunt spelen. Doe er niet aan mee. Ga er ver van weg, en baken het af voor je kinderen.

Probeer je weg te vinden tot het ijspad om van alle wereldse banden los te komen.

De wederkomst is een idee, geen situatie of persoon.

Het heilige geestelijke hebben ontvangen of profeet zijn zegt niks, want er zijn velen die beweren dat te hebben ontvangen, en er zijn velen die beweren profeet te zijn, terwijl ze elkaar allemaal de hersenen inslaan en beweren het bij het rechte eind te hebben. Vandaar de vele kerken en stromingen. Het gaat erom de toetswetenschap te leren. Die is vandaag de dag waterdicht. Er is geen excuus meer. Het gaat erom het eeuwige touw te ontvangen.

---

7. CALVIJN'S BESPREKING VAN JOHANNES 6

Waarom bespreken wij Calvijn ? Het moet wel. We moeten ons er doorheen vechten. Er loopt een belangrijke lijn door en een gevaarlijke lijn. Er zijn zwarte cobra's mee gemoeid die alles vergast hebben. Die moeten het terrarium in en dan moeten de gaskranen daar open, achter glas, want het zijn de machten van het vlees. Dat is een geestelijke oorlog, maar die was verletterlijkt op aarde.

2 Korinte 2:16 noemt : 'voor dezen een doodslucht ten dode, voor genen een levensgeur ten leven.'

Calvijn noemde in zijn bespreking van Johannes 6 dat de goddelozen in hun hart een vuile zweer hebben. Vanuit die zweer leven zij, en God openbaart deze zweer.

Het is van belang dat men het principe van plaatsvervangend lijden leert kennen. Maar als dat uit balans raakt dan wordt het een zondebokken-cultus, wat heel bedrieglijk kan zijn. Dan wordt het een bloedoffer cultus. De taal mag gebruikt worden omdat het dichterlijke betekenis heeft, maar men heeft het verletterlijkt en eenzijdig voorgesteld, en teveel verpersoonlijkt, tot een persoons-cultus. Daar streden de gereformeerde vaderen tegen, maar ze werden er soms ook in meegezogen, en daarom moeten we op onze hoede zijn, ook bij Calvijn.

We moeten beseffen dat de geschriften van Calvijn van belang zijn, maar dat ze geen bijbelse status hebben. Calvijn-verafgoding is een reeël gevaar en kan heel ver gaan. Ook kan het heel subtiel gaan. Calvijn noemt dat de hoogmoed van het verstand de mens in de weg staat.

God zendt het Woord tot de mens, opdat het voedsel is voor de mens, opdat de mens het kan eten om het te verstaan. Dat is waarom God de mens met een eetmogelijkheid heeft geschapen, maar zie hoe de mens daar misbruik van heeft gemaakt.

Calvijn geeft in zijn bespreking van Johannes 6 aan dat het onderwijs zowel als woord en als werking bestaat. Het uitwendige woord heeft een verborgen werking. In deze bespreking verwerpt Johannes Calvijn de vrije wil, zoals hij dat ook veel in de Institutie doet. Alleen als God de mens trekt kan de mens komen. Zo komt de mens noodzakelijk tot geloof. Ergens anders stelt hij dat dit geen dwang is, maar het is precies hetzelfde. Calvijn heeft een dwangmatig systeem wat hij noodzaak noemt. Hij legt ergens anders uit dat het vanwege het misbruik van de wil is dat hij het zo uitlegt. Men heeft God te goedkoop gemaakt en vleselijke wegen gebouwd tot God, dus heeft Calvijn de wil hoger in de kast gelegd, of helemaal ontkent.

De keuze tot geloven wordt door God gegeven, de wil wordt veranderd door God, in de leer van Calvijn. Als wij dus gewillig de leiding van het geestelijke volgen, dan is dat dus onderdeel van de genade, stelt Calvijn. De mens wordt geheel weggecijferd, maar op andere plaatsen nuanceert hij dat weer.

Calvijn waarschuwt tegen zelfbehagenis, maar vervalt dan in de andere extreem. Hij noemt het trekken van God niet gewelddadig, niet door uitwendige dwingende drang, maar het is wel een krachtdadige beweging die de mens van wederspannig tot gewillig maakt. Calvijn zegt daarbij, in zijn bespreking van vers 44 dat het dus niet zo is dat alleen gewilligen getrokken worden. God trekt ook de onwilligen, maar krachtdadig in plaats van gewelddadig. Het is niet dwingend, maar God

gebruikt andere wegen om de wil te veranderen. God gaat dus meer via de omwegen, maar hoe dan ook is het God's werk. Calvijn wil alleen niet te hard en dwingend overkomen, maar uiteindelijk is en blijft het wel dwangmatig, alleen iets vriendelijker. God is altijd de eerste oorzaak, en geen mens onderwerpt zich aan God uit eigen beweging. God is het dus die de wil verandert, zo stelt Calvijn.

Er blijft niets meer van het menselijke vlees over in de leer van Calvijn, en ook niets van zijn eigen keuze. Dat wordt allemaal in de mens gelegd. Op andere plaatsen stelt hij juist dat het voor God belangrijk is dat de mens vrijwillig kiest, anders zou het slavernij zijn. Op andere plaatsen geeft hij toe dat als er betere definities zijn van de vrije wil, dan zou hij daar open voor staan. Uit voorzorg en vanwege het misbruik is Calvijn dus streng als het aankomt op het willen van de mens. Meestal is die deur gesloten, en heel soms staat die deur op een kier. Men moet dan wel eerst langs de starre calvinistische grenswachters zien heen te komen. Die geven niet gauw mee.

Er is een weg voor de zoekende, in de leer van Calvijn, als een druppel levenswater in een pot vergif.

Calvijn stelt dat giftige harten bitter zijn geworden en deze dingen door hun lafheid niet kunnen verstaan. Het laffe kan het geestelijke niet verstaan. Door hun bittere harten filteren ze alles, en komen tot hele andere conclusies. (:44)

Zij hebben een probleem met nederigheid. (:43) Calvijn wijst erop dat Yeshua zich ontledigd heeft, in de Filippenzen brief. De bittere harten die vol van zichzelf zijn hebben daar een probleem mee. (:41) We kunnen stellen dat een ieder die Yeshua volgt zichzelf dan ook dient te ontledigen, of liever gezegd hen die geleid willen worden door de principes van Yeshua, want Calvijn stelt terecht dat Yeshua niet in alles gevolgd dient te worden, vanwege dat alle situaties weer verschillend zijn. Het gaat om geleid te worden en om afgestemd te zijn op God. Yeshua mag dus niet letterlijk gevold worden. Het is een beeld. Dat kunnen zij die laf zijn dus niet verstaan. Hun bittere harten hebben alles verletterlijkt en overmatig verpersoonlijkt. Jezus is tot een afgod geworden.

---

8. VAN INSTITUTIE TOT BIJBEL VERKLARING

Ik had een droom over de invasie door de geest van Napoleon bij de overgang van de jaren 1700 tot 1800. Daarna zag ik een geest genaamd Wright, die van zuidelijker kwam, en een calvinistische geest was, en zijn invasies begon in de overgang van de jaren 1800 tot 1900. Dat was in de geestelijke wereld.

Calvijn had een geestelijk consumenten systeem waarin ze volkomen afhankelijk werden gemaakt, verslaafd werden gemaakt, wat hij geen dwang wilde noemen, maar noodzakelijke overname van de wil. Het was niet gewelddadig, maar krachtdadig. Het was onontkomelijk en onweerstaanbaar. Ook zij die onwillig waren werden door dit systeem meegenomen als het systeem het zo wilde. Het systeem was kieskeurig, en selecteerde alleen een elite. Deze elite was niet werelds, niet aards wijs, maar het waren dwazen en armen, en het waren kinderen. Het waren moeilijk opvoedbaren. Ze waren anders, tegendraads. Of ze nu wilden of niet deed er niet toe. God dwong hen niet, maar had andere wegen. Het ging via overname van de wil, via verlokking, via verslaving.

Dit is hoe de geest van Wright werkt. Hij nam over via verslaving, via religieus consumerisme. Het was een geestelijke, calvinistische markt, wat ook rustig door de wereld werd overgenomen. Napoleon werd de code voor de samenleving, en Wright werd de code voor kerk en markt. Afschuwelijk sluw was deze geest.

Calvijn reed op een hoog paard, bracht veel goeds, maar bracht ook terreur. Hij werd ook de basis voor de nieuwe religieuze markt. Het was piratenbuit. De geestelijke zwarte markt, waarop je van alles zou kunnen vinden, oftewel de zijmarkt, de markt voor hen die de peperdure markten van het katholieke systeem niet konden betalen. Hier was een markt voor arme sjoemelaars. Het was een markt van fetishen, van stropers, van dieven, die niet konden behoren tot de katholieke elite. Hun komaf was te laag, ze hadden geen moraal, geen opvoeding gehad, waren verschoppelingen van de samenleving, en juist voor hen was Calvijn gekomen. Een heleboel goede principes bracht Calvijn, maar het sjoemelde. Het was een markt voor vagebonden. Gespuis ging ermee op de loop.

Het is maar dat u het weet. Daarom bespreken wij deze dingen. Het werk moet gezift worden.

Vanwege verslavingsgevaar en programmatie-gevaar is het van belang dat wij tot het eeuwige touw komen. Op dit pad zullen de lasten worden verdubbeld tot verbrokenheid, want je komt dan de grootte en diepte van de zondeval onder ogen. Het is het pad van Pniël waarop je worstelt met God, jezelf en de vijand. Hierop zal God je binden, totdat je niet meer terug kan. Deze ervaring had Paulus ook, waar hij over sprak. ‘Gebonden in het geestelijke,’ werd hij geleid en voortgedreven. God was zijn stuwkracht. Hoe diep die ervaring was doorgedrongen is de vraag. Wij moeten daarom komen niet tot een plaatselijke en tijdelijke gebondenheid in het geestelijke, maar tot de eeuwige gebondenheid. Deze is onontkoombaar en onwederstaanbaar, maar niet op de wijze van Calvijn, niet op de wijze van de poppenmaker. De mens is er volledig bij betrokken. Wel is het zo dat Calvijn laat zien dat de mens uit diepere delen bestaat waar de mens niets vanaf weet. Ook God bestaat uit diepere delen, als interconcentrisch. Deze delen en lagen zijn met elkaar in oorlog, zowel in God als in de mens. Calvijn weigert dit vaak dieper uit te leggen. Hij noemt het de eeuwige verborgen raad. Hij is op zijn hoede voor ijdele nieuwsgierigheid. Toch is het van belang dat wij weten hoe dit werkt, met name omdat er zoveel ontmaskert dient te worden in de leer van Calvijn.

Men is tot calvinistisch consument geworden, en de overeenkomsten en kleine letters zijn expres vervaagd, en worden angstvallig verborgen gehouden.

Ze willen geen klanten verliezen. Zij verschaffen deze drugs. Ze verdienen er veel poen mee. Zo besturen zij de mensheid in vele lagen, op vele gebieden. TULIP regeert. Maar TULIP moet gezuiverd worden door ZALOK. ZALOK is een belangrijke leer van Calvijn die hij aandraagt als zuiveringsprincipe, maar zeer heimelijk, zoals hij de amazones ook maar zeer heimelijk heeft besproken, omdat mensen er nog niet klaar voor waren. Mensen hadden nu eenmaal de Moeder God, de Matriarch afgewezen, en waren zo onder het oordeel gekomen, waartoe Calvijn predikte, om hen onder dit oordeel te bewaren.

Calvijn speelde hier geheel op in, telkens erop wijzende dat er meer was. Hij wilde dat men naast de Institutie ook zijn bijbel verklaringen zou lezen. Hierin liet hij heel voorzichtig zien dat er toch een pad door deze dingen heen was en een uitweg. Hij was er zeker niet gul mee. Het was alleen voor de uitverkorenen, voor hen die dieper op het pad wilden, die door de God van Calvijn hiervoor werden geselecteerd. Voor Calvijn was dat gewoon onderdeel van de drugs.

Hij was een drugsdealer. Het was zowel gevaarlijk als belangrijk voor de mens. Daarom dient het gezifd te worden. Het kaf groeit op met het koren.

---

9. DE TERUGKEER VAN ZORG EN ONDERWIJS

De farao wil het volk niet laten gaan en verdubbelt dan de lasten. Buli 1:1 zegt : ‘Zij is in oorlog tegen de grote stad. Aan de grote rivier in de wildernis is zij. Ziet, zij zal de grote stad tot een wildernis maken.’

Daar houden wij ons aan vast. God zal altijd winnen. Als eerste zendt God het Woord zoals we lezen in Buli 1 :

3. Zij zal Haar kinderen voeden met Haar Woord, en zij zal Haar kinderen roven uit de grote stad, en hen leiden tot de diepe wildernis, en veel krijgsgevangenen zal zij meevoeren.
4. En Zij zal de bronnen van Haar Woord openen, opdat Haar kinderen eeuwig leven zullen vinden.

Wij moeten door het Woord tot wederdenken komen, de oude gedachten loslaten.

7. En zij zullen moeten leren te strijden tegen de zonde.
8. En Zij zal hen leiden tot de jachtvelden, en hen het eeuwig leven laten zien.
9. En zij zullen nomaden zijn, altijd doortrekkende, opdat de zonde hen niet zal vinden.
10. En Zij zal hen de grote rivieren doen kennen, en hen macht geven over de beesten van deze rivieren.

Nu, het is niet genoeg in de wildernis te zijn. Men moet gaan tot de jachtvelden, waar men leert te strijden tegen de oude gedachten. Het is een jachtsoproep. Er is nog heel veel vlees wat verslagen dient te worden. Pas als het vlees is verslagen heeft men wat te vieren, zoals Buli 7 noemt dat er grote jachtsfeesten zullen zijn.

Er is heel veel om te vergeten en achter te laten. Daarvan is de wedergeboorte een beeld.

We wachten op het moment waarop Odenlech de boeken zal openen, waarover Buli 11 spreekt. Zij is onderdeel van het Woord en komt om te onderwijzen en zielen vrij te zetten. Odenlech is één van de langste boeken in de nieuwe bijbel.

In Buli 9 staat : Een zwarte leeuw rees op uit de aarde, en er kwam een stilte, waarna woorden van wijsheid werden gesproken, terwijl boeken zich openden.

In het boek Beloch wordt de zwarte leeuw ook besproken als de dochter van de hemel, de leeuwin van de Zorg. De terugkeer van Odenlech is dus verbonden aan de terugkeer van de hemelse zorg. Mensen dwalen nu nog doelloos voort.

Aan het volk zal weer richting geschonken worden, maar zij dienen wel eerst aan zichzelf te sterven. De leeuwin zal de oude natuur verslinden. Dat is wat het onderwijs en de zorg doet, wat gebeurt als de boeken zich zullen openen.

De komst van Odenlech, de dochter van de hemel, wordt verder besproken als het aanbreken van de morgen. De nacht is voorbij gegaan. De nacht zal overgaan in de wildernis, en wel in de dieptes van de wildernis, waar de jachtvelden zijn, waar men de overwinning over het vlees behaalt. Zij is

allereerst jaagster, niet zomaar rechter of profeet. (Buli 7:58) Ook is zij dus niet zomaar leraar. Bovenal is zij de overwinnaar over het vlees. Bovenal heeft zij tegen het vlees gestreden, en hierin volhardt, wat ook het hele idee is van het dochterschap.

Zij is niet zomaar volgbaar en vindbaar. Neen. Zij zal uw oude natuur verslinden. (Buli 7:53) De mens moet aan zichzelf sterven om te kunnen binnengaan, om opgenomen te worden. Dat moet hard en volledig gebeuren, waarvan de eeuwigheid een beeld is. Er is dan geen weg meer terug. Men is uit God geboren en men kan niet meer zondigen. De zonde heeft dan de macht verloren. Oh, hoe wij uitzien naar de terugkeer van de dochter van de hemel, de terugkeer van Odenlech, de zwarte leeuwin die de boeken zal openen. Zij leert het volk de volharding. Zij leert het volk op te staan tegen de zonde. Zij leert het volk de geestelijke krijg en jacht. Zo zet zij het volk vrij. De zee moet haar doden geven. (Buli 11:1)

Zij zit op de troon van David. Ditmaal is het een vrouw. En er is genezing onder haar vleugelen. Het is een gevleugelde leeuwin in de apocalypse van de nieuwe bijbel. Zij is de opkomende nieuwe morgen. Het oude is dan voorbij gegaan. De verstikkende macht van farao is dan ten onder gegaan in de zee. Daar zien wij naar uit. Daar werken wij voor, want allereerst dienen wij zelf terug te keren. Och, keert toch terug, weg van uw zonden. Laat hen achter. De zonden zullen velen tegenhouden om binnen te gaan, de zonden die de mensen liefhebben, die de mensen koesteren en vereren. Zij hebben vele afgoden. Legt die allen af. Sta open voor het Woord als leidsraad. Wij kunnen niet zomaar volgen, maar moeten aan onszelf sterven, om zo geleid te worden. Laat het een snoer zijn wat niet meer verbroken kan worden. Streeft naar die eeuwige leiding van het Woord, door het eeuwige touw. Laat al het tijdelijke achter je. Dan is er doorgang op het pad en gaan de hemelen open, worden er dingen geopenbaart. Och, forceer de dingen niet, maar ga hiervoor de weg. God laat zich niet forceren. Het Woord laat zich niet forceren, maar laat de leiding komen door het aan jezelf sterven. Laat de leiding diep doordringen. Het komt van diep en gaat tot diep.

De morgen is een beeld. Pas op met teveel licht. Leer de morgen kennen in de diepte van de duisternis. De morgen is een contrast, namelijk de diepere duisternis. Juist het verschil in duisternis brengt het zicht, niet zomaar licht op zich. Licht op zich is verblindend, bedekt dingen, houdt dingen achter. Als we het over zicht hebben dan is dat iets wat de planten ons geven, wat in de wildernis gebeurt, in de jachtvelden.

Ga niet zomaar tot het licht, maar ga tot de ontbrekende schakels, en dan moet je in de duisternis zijn, op het smalle pad, in verborgenheid en verbrokenheid. De morgen is verborgen in de duisternis.

Deze duisternis is, zoals de gereformeerde vaderen dat bespraken, de diepte van de zondeval te leren kennen, ontdekt te worden aan de grootte van de zonde, waar zondag 1 ook over spreekt in de Heidelbergse catechismus, en wat in de nieuwe bijbel catechismus verder wordt besproken.

Die duisternis dooft de zonde uit. Die zondekennis, de kennis van Adam, niet zomaar het licht. Licht is tot drugs geworden in deze tijd. Alles moet overlicht, overpubliekelijk. Zij laten hun ene hand enthousiast weten wat hun andere hand doet. Het is allemaal voor het oog, voor de goedkeuring van de anderen, voor mensenbehagenis. Men wil bewondert worden. Die bewonderingszucht, beste broeder of zuster, die moet eraf. Dat kan alleen in de diepe duisternis

gebeuren, waarin u op nergens anders meer steunt dan op het Woord. Dat Woord zal u een nieuwe morgen geven, de morgen van de wildernis, niet de bedriegelijke morgen van de stad. Alle valse vreugde en pret van de markt moet eraf.

---

10. DE DRIE-STROMIGE BEVINDELIJKHEID IN NEDERLAND

Hoe is het in bevindelijk Nederland ? De Oud gereformeerde gemeente (ogg), die meer als noodkerk en wildernis kerk is, en vrij bevindelijk, is als de schakel en filter tussen de gereformeerde gemeente (gg) en de gereformeerde gemeente in Nederland (ggin). De OGG is minder formeel, zoals Ledeboer ook niet formeel was. Ze willen meer terug dan dat het om kerkstructuur gaat. In die zin neigt het ook meer naar J.P. Paauwe en het monnikenleven

GG en GGiN zijn als de twee vleugels van de OGG. Hierin proberen ze evenwicht te houden. Het kan variëren. In de Nederduits gereformeerde kerk is er ruimte voor alle drie, maar dan in het kader van de visseristische dogmatiek, dus de gedeformeerde lijn wordt weggesneden. Er is ruimte in de Nederduits gereformeerde kerk voor de zogeheten dubbel theologie, dus de bespreking van zowel de oude bijbel als de nieuwe bijbel. In het boek Openbaring staan vele verwijzingen naar de komst van de nieuwe bijbel, wat alreeds als algemeen heilsfeit is geschiedt, en wat nu nog een persoonlijk ervaringsfeit dient te worden. Ook zijn hierover verwijzingen in het boek Daniël.

Men moet klaarkomen met het geheimenis van de bevindelijke drievoud in Nederland, GG, OGG en GGiN, opdat men een sleutel heeft tot het calvinistische geheimenis. Men komt daar niet zomaar binnen. Het calvinistische geheimenis wordt bewaakt door zwarte cobra’s. Men moet goed bewapend komen. Daartoe zijn deze drie stromingen in Nederland. Deze drie stromingen horen bij elkaar. Ze zijn omhuld door het christelijk gereformeerde geheimenis. Zo kan men gaan tot het calvinistisch gereformeerde geheimenis dieper in de bron.

Calvijn wijst er op dat niemand tot de genade komt dan door de zonde te haten en een mishagen aan zijn gebreken te hebben. Dat is een houding die God
allereerst heeft, boven alles. (Verkl. Matth. 3:2-3) Vandaar dat zonde-ontdekking ook door Calvijn wordt genoemd als het belangrijkste theologische stuk, in zijn bijbel verklaring. Niet zomaar genade, niet zomaar uitverkiezing. Vandaar dat men in de drie bevindelijke stromingen ook veel voorzichtiger is met het genade aanbod. Het gaat om de ontdekking aan de zondeval. Men moet tot God komen met een verscheurd hart, en dan nog is God niet makkelijk. Hier wijst het boek Buli, het laatste boek van de nieuwe bijbel, waar het boek Openbaring naar verwees, ook op terug. Nader je tot God, dan wordt God tot je vijand, want God zal allereerst de zonde verscheuren. Dat is Pniël. Je komt niet zomaar tot Sinaï of Bethlehem. Het begint met Pniël en Damascus. Het begint met Moria. Men moet terugkeren tot de verlaten en vergeten dieptes van Getsemané, tot een diepe Golgotha ervaring, het sterven van het vlees. De zonde moet gedood worden, wat ook één van de belangrijkste theologische stukken is van de leer van Calvijn. Genade is niet zomaar grijpbaar. Calvijn bespreekt het als een ander soort loon. Allereerst moet de mens tot afstemming komen, en dat kan alleen door een verbroken hart. Een hard hart is nog gewoon afgestemd op het vlees.

---

11. HET DODE WOORD MAAKTEN ZE TOT SIERAAD

P. Blok schrijft in de catechismus-verklaring ‘In het Leerhuis’ (1975) dat de staat van de mens op weg naar de eeuwigheid onderzocht moet worden, dat daar geen uitstel in mag wezen, en men moet zich afvragen wat de ontzaglijke gevolgen van de diepte van de val zijn. (zondag 1)

Als iemand dat grote monster van de zonde voor jou heeft verslagen, dan ben je niet meer je eigen eigendom. P. Blok wijst erop dat je dan van een ander bent. Het is heel eenvoudig uit te leggen. Denk aan een moeder met haar kind. Zij heeft het kind bevrijdt uit de baarmoeder, en daarom is het haar kind. Natuurlijk is dat beeldspraak. Wij moeten zelf de zonde verslaan, ook al is dat door de kracht van God. Wij moeten het zelf doorleven, en dat is wat de bevindelijkheid is. Dat heeft verder niets met het oude zelf te maken, want dat moet sterven.

Het Woord zegt in Anderlech 3:18 : ‘Het Woord is beveiligd, werpt haar sieraden niet voor de zwijnen. Maar wat is het verschil tussen het Woord, de sieraden en de zwijnen ? De mensen weten het
verschil niet eens.’

Het Woord is geestelijk natuurlijk, als een profetie, een vreemde tong, en de sieraden zijn dan de betekenissen, de waarden. Die mag men als geestelijke en innerlijke sieraden dragen, waarvan het boek Vuch zegt dat het geestelijke wapenen zijn.
De vreze des Heeren is het sieraad, zegt Vuch. Het zijn dus afremmers, toetsers, en zij zonderen de mens af. (1:6)

Maar de mensen weten het verschil niet tussen het Woord, de sieraden en de zwijnen. Ze hebben het zwijn, het beeld van het vlees, tot Woord gemaakt. De letterlijke uitleggingen van het dode woord hebben ze zo tot sieraden gemaakt, waarmee ze elkaar onderdrukken. Dat is de gemakkelijke weg. Het zijn uiterlijke sieraden voor de vorm, geen geestelijke sieraden. Ze zijn tot vormendienst vervallen. Ze hebben het innerlijk versteend, de dieptes bedekt, een steen voor gerold.

Anderlech 5 zegt :

26. De zoon wordt uitgezonden na het Woord te hebben ontvangen, en het Woord leidt de zoon dan hierin.
27. Het is iets groots, de geheimenissen van de holen en de grotten.

Wij zien dan ook hoe het gaat wanneer Buli 1 zegt :

3. Zij zal Haar kinderen voeden met Haar Woord, en zij zal Haar kinderen roven uit de grote stad, en hen leiden tot de diepe wildernis, en veel krijgsgevangenen zal zij meevoeren.
4. En Zij zal de bronnen van Haar Woord openen, opdat Haar kinderen eeuwig leven zullen vinden.

Allereerst zal het Woord tot de zonen komen, opdat de zonen het ontvangen en geleid worden. De zonen zullen net als het Woord uitgezonden worden nadat ze het Woord hebben ontvangen. Zo komen zij tot de wildernis, zo wordt de grote stad tot een wildernis, zoals Buli 1 zegt :

1. Zij is in oorlog tegen de grote stad. Aan de grote rivier in de wildernis is zij.
Ziet, zij zal de grote stad tot een wildernis maken.
2. Zij zullen verantwoordelijk zijn voor hun zonden. En zij zullen loon ontvangen naar werken.

De zonen moeten het Woord brengen na het ontvangen te hebben, en zo moeten zij loon geven naar werken, zoals ze zelf ook loon naar werken hebben ontvangen.

Het komt aan op wachten, zoals Anderlech 4 zegt :

5. Ze konden niet wachten totdat de hemel zou spreken, dus ze maakten hun vlees maar tot het woord. Ze willen altijd antwoord.

Anderlech 1 zegt :

16. Het Woord is de baarmoeder van de hogere natuur.

Dit is dus iets wat tot de mens komt en wat de mens moet aanvaarden, en ook brengen. Het is iets wat de mens moet zoeken, en waarop de mens dient te wachten, want er zijn ook zoveel valse baarmoeders.

Wat een machtige belofte hebben wij in Buli 3:11 :

11. Voor eeuwig zal Zij hen die het Woord hebben leiden in alles wat ze doen.

Hoe komen wij dan tot het Woord ? Buli 2 geeft het antwoord :

5. Zij die Haar onderwijs hebben aangenomen zal Zij leiden tot Haar grote rivieren. En zij zullen drinken van de bronnen van Haar Woord.

Laten we beseffen dat deze grote rivieren ook door de stad gaan. Zij zijn gezonden tot haar zonen.

---

12. EENZIJDIGE EN EENKENNIGE TAALPARANOIA IN DE KERK

Mischien ken je het wel : Mensen die zeggen dat je bepaalde dingen wel of niet mag doen, omdat het wel of niet in de bijbel staat. Natuurlijk, soms is het belangrijk om het te noemen, maar het kan hier ook grandioos mis gaan. Het kan kinderachtig gaan worden. ‘Ja, dat staat niet in de bijbel, dus doe ik het ook niet.’ Ik ben dit soort mensen veel tegengekomen. Soms is het nodig, maar het kan ook extremistisch worden. Vaak hadden ze de bijbel niet eens goed gelezen en stond het er wel. Ik ken vele van dit soort situaties. In de bibliotheek van de bijbelschool las ik een boekje waarin men helemaal overstuur was over een bepaalde profetie. Dat zou een onbijbelse profetie zijn volgens het boekje, en ze gebruikten dat voorbeeld ook om profetie in het algemeen af te wijzen. Maar het was een tekst die rechtstreeks vanuit Jesaja 1 kwam : ‘Het gehele hoofd is ziek, het gehele hart vol krankheid; van de voetzool af tot de schedel is er niets gaaf.’ Het boekje had dat niet herkend, en stelde dat het onbijbels was, een valse profetie, want het bespotte de Heere Jezus die het hoofd was van de kerk. Ze beschuldigden de profetie ervan dat het stelde dat Jezus ziek is. Zo ken ik nog veel meer voorbeelden. De kerk is te ver gegaan in ‘bijbelse correctheid’. Het is tot pietlutterige letterdienst geworden.

Men is gekomen tot taalparanoia. Je mag dit niet zeggen, dat niet zeggen, omdat het allemaal niet in de bijbel zou staan, of omdat de bijbel ertegen zou waarschuwen, maar ze kennen hun eigen bijbel niet. De bijbel is in de oude talen geschreven, en ze volgen slechts een Nederlandse vertaling, een interpretatie dus, en vaak als de bijbel ergens tegen waarschuwt wordt het ergens anders goedgekeurd, omdat er een verschil is tussen de vleselijke vorm en de geestelijke vorm. Er wordt gewaarschuwd tegen toverij, maar het boek Hooglied heeft z’n eigen geestelijke toverij :

4:9 ‘Gij hebt mij betoverd, mijn zuster, bruid,
betoverd met één blik van uw ogen, met één snoer van uw halsversiersel.’

Het is kinderachtig. Men speelt psychologische woordspelletjes. Het gaat er om wat er wordt bedoeld, hoe het wordt toegepast, niet zozeer altijd om een ja of een nee. Het gaat om het hoe en het wanneer, om de afstemming, om het geleid worden. Zo is er altijd de tegenstelling : Wel in het geestelijke, niet in het vleselijke. Dat geldt ook voor het shamanisme, want Jezus bedreef dit ook, toen hij het ontmoeting had met Mozes en Elia, en de Petrus brieven spreken er ook over. Gnosis was in de Griekse woorden van Jezus de poort tot behoudenis. Hij werd in het occulte begraven in de Latijnse bijbel, en in Hebr. 6:19 staat in het Grieks : ‘Haar (de Hoop) hebben wij als een anker der ziel, dat veilig en vast is, en dat reikt tot de esoterie (esoteros, esoteron) binnen het voorhangsel.’ Er wordt nogal veel tegen deze woorden aangetrapt alsof het niet in de bijbel zou staan.

Wel is het dus belangrijk het ‘in verhouding tot’ en met mate te gebruiken. Wij mogen het in het geestelijke beoefenen, maar de vleselijke vormen moeten wij achter ons laten. We mogen ons er zeker niet zomaar aan overgeven, maar we moeten ermee worstelen op Pniël.

Er staan gevaren op de loer, aan beide kanten. Toveren kan voorgesteld worden als iets gemakkelijks, dat het tot een soort voorspoeds-evangelie wordt, en daar waarschuwde de bijbel tegen.

In de tradities rondom de Babylonische Talmoed, het belangrijkste boek van de Joden na de Hebreeuwse bijbel, is men tegen op direct toverij, maar wordt het soms wel als metafoor gebruikt, zoals dat tovenaars minder erg zijn dan excorcisten, in de zin van wijsheid is beter dan oorlogstuig. De tovenaars staan dan voor bescheidenheid, ingetogenheid, en beheerstheid (Berakhot 62a), terwijl de excorcisten vervallen tot religieuze overdrijving. Tovenaars werken preventief, terwijl uitdrijvers frontaal te werk gaan. Tovenaars werken met raad. Dus in die zin, in de dichterlijkheid, wordt het soms gebruikt, ook al is het in directe zin afgewezen. We hebben hier dus te maken met Talmoedische ironie. Het heeft dus ook een beetje met semantiek te maken. We zouden kunnen zeggen dat juist het farizeïsme veel gevaarlijker kan zijn. Als tovenaars als slecht worden bestempeld in het boek Openbaring, dan staat er in het Grieks pharamakeus, pharmakon, oftewel een drugsmenger, een medicijnenmaker die mensen vergiftigd. In het verlengde is dat dan een slechte tovenaar als metafoor. We gebruiken het in de verhalende, in de dichterlijke zin, maar het heeft diepere betekenissen. Soms moet het agressieve, directe, zaaddriftige afgeremd worden met het leergierige, waarvan de tovenaar een beeld is. Dat dat zijn eigen gevaren heeft is bekend. De wegen zijn niet makkelijk hier. De tovenaar is soms een beeld van de oude wijze. Er ligt dus een zekere spanning omtrend dit onderwerp.

Als we naar het Aramees-Hebreeuwse ‘haras’ kijken, ‘charash’ dan is dat een geoefende, een werker, ook een tovenaar en een warrior figuurlijk, als zijnde iemand die dingen goedmaakt. In de wortels betekent het doofheid en stilte, in de zin dat hij zich niet laat manipuleren. In het Grieks werd dit charis, wat ook werkloon betekende, maar wat in het westen steeds meer de betekenis kreeg van genade. Men wilde af van werk, af van school, dus men werd overijverig tegen tovenaars, tegen stilte, tegen verborgenheid, want men wilde alles wat men niet begreep en wat men niet zinde uitdrijven. Men wilde directe agressiviteit, frontaal, grijpen, door lichaamskracht, niet volgens de geestelijke regels. Men wilde verantwoordelijkheid omzeilen. Zo werd charis steeds meer tot een heksenmiddel, tot drugsmengerij, tot pharmakon, tot slechte tovenarij, oftewel manipulatie. Het werd tot een dwang-industrie. Men wist niet meer wat haras oorspronkelijk betekende.

Men omzeilt het werk om snel te kunnen uitdrijven, als een vooroordeel. Men moet weer terugkeren tot het luisteren. Dat is allereerst een gevecht met jezelf. Men is door de westerse charis tot gemakszuchtige projectie gekomen. Dat is wat de zaaddrift en erfdrift doet, en zo komt men tot religieuze overdrijving, tot religieuze eenduidigheid. Dan zijn het slechts gebieders en verbieders.

Haras/charas is afgeleid van het fluisteren, van voorzichtigheid en omzichtigheid. Het maakt geen theatrale show zoals het in het westen steeds meer opkwam zetten. Men geeft alleen om de dode letter en kijkt niet naar de onderliggende lagen. In het Egyptisch betekende genade zachtmoedigheid, dat je voorzichtig en teder bent. (heri) Het was een beeld van de opname, van het opgaan. Als we kijken naar de Egyptische wortelwoorden van haras, dan zien we de wederbaring (herr), het verbonden zijn met de moeder. Daar moet alles uit voortkomen. Het was een leidingsaspect (her). Het was een beeld van ordening en registratie. Het was iets administratiefs, niet wat ze er vandaag de dag van hebben gemaakt. Het was wachterschap, waakzaamheid (hereh). Khara was het touw, khari de werker, de wever, de brenger van structuur. Khari was ook de afdaler, oftewel de opdieper van betekenis. Het had niets te maken met dode letters. Khar ging over de voorhangsels van beesten die ze hadden verslagen, het overwinnen van de zonden. Kher, keru, het Woord, en het kennen (kher), en khera, de gebondenheid, en kheri, nederigheid, de laagste plaats innemen, de laatste, en kheria, belasting. Qar, leeg zijn, honger, het laatste woord, en qarr, zwak

zijn, en qer, geoefendheid, en kar, kari, visboot, en ger, stil zijn, en geru, jagers, en gerh, aan jezelf sterven.

Men belooft heel wat als men het over charis heeft, maar laat de wortels en de weg niet zien. Uiteindelijk hebben de Egyptische wortelwoorden als doel de terugkeer, oftewel men moet de etymologie en lexicografie kennen omtrend dit verschijnsel, om zo uit dode en dodende lettervormen te komen.

Nee, het draait niet alleen maar om de taal van de lokale dorpskerk. Het gaat erom niet xenofobisch te zijn en open te zijn voor andere terminologieën, om te leren, en om zo in het verstand gecorrigeerd te worden, oftewel opdat het verstand besneden zal worden.

---

13. HET VERBORGEN HALSSNOER VAN CALVIJN

Het lijden moet diep genoeg gaan anders pakken ze je. De programeerkrachten van deze aarde zijn sterk. Je moet tot het punt komen dat je niet meer terug kan, dus dan kom je toch bij Calvijn uit, maar dan op een hele andere wijze, van een hele andere kant. Daarom zeggen we ook dat Calvijn niet zomaar omzeild kan worden. Het is een ruwe diamant.

Iemand zei dat je je niet helemaal blind moet staren op ‘tijd heelt alle wonden,’ maar dat de mens nieuwe ervaringen nodig heeft om een geheel andere realiteit te zien. Vaak is dat juist een dieper lijden, wat een andere materie is. We kunnen zeggen dat de mens tijd wil, maar God wil tucht. Overigens heeft de mens nog steeds niet geleerd een kind te zijn. Ze willen supersnel volwassen worden, supersnel grijpen, om over de anderen de baas te spelen met hun valse hegenomische spelletjes. Als we de definitie willen van wat God is, dan is dat een kinderboek. Het zal alleen aan kinderen geopenbaard worden. Alleen kinderen kunnen door de smalle poort gaan.

Er ligt een noodzaak tot wedergeboorte. Deze aarde is niet het ware leven. Dat zit er veel dieper in. Het gaat om de diepere aarde, waar je kunt komen door een dieper lijden. Dat betekent allereerst open staan voor het lijden van anderen. Het betekent een ontwaking tot het lijden wat er al is. Het lijden is een brug, en die zal uiteindelijk naar huis brengen, want de mens is ver van huis verdwaald.

Het lijden is daarom het werk weer op je nemen, het visnet weer te dragen. Het is de oproep om terug te gaan tot de schoolbanken, niet zomaar tot mechanisch lijden, niet zomaar roekeloos in allerlei putten springen, want dat is het lijden van de dwazen en de spijbelaars. Als wij lijden moeten we dat niet voor aanzien doen, want dat is het lijden van de wereld. Wij moeten niet de grootste willen zijn, maar het gaat om het lijden van de minsten, van het afleggen van het leven, om zo deel te hebben aan een hogere opstanding, die van de vreze des Heeren, wat de nieuwe bijbel, de rv-bijbel, zoals aangekondigd in het boek Openbaring, zo mooi bespreekt.

---

14. GOD IS EEN KINDERBOEK

Er is vreemd vuur.
Foto’s worden gemaakt als een toren van Babel.
De mens wil gezien worden, bewonderd worden, en zo bedonderd worden.
Er is vreemd vuur.
Gelach.
Men wil niet wenen met de wenenden.
Het moet allemaal groots zijn.
Het kleinste en minste verachten zij.
Het moet veel zijn, altijd meer.
Er is vreemd vuur.

Slaat dan de trom, blaas op de bazuin.
Wees een alarmist.
Maar meer nog : Ga tot uw binnenste.
De uitwendige wereld is afgeweken.
Ga daarom naar de inwendige wereld.

Er is vreemd vuur, en het fikt alles af.
Het fikt door als een leugenwereld.
Je ziet het overal om je heen.
Het is belangrijk terug te gaan tot de bron.
God is een kinderboek.
Maar de volwassenen hebben hun eigen afgod gemaakt.
Er is vreemd vuur.
Ren voor je leven.
Roep in de wildernis, maar meer nog : Ga dieper de wildernis in, toets alles. Weest vijandig naar alles wat de mens heeft gebouwd, zoals Ismael.
Leg je status en eerstgeboorterechten af zoals Ezau, en drink van de bedelaarskom en boetekom, want het zijn allemaal leugens. Al die rechten, al die statussen, die hoest de mens zich op, terwijl hij zijn naaste verdrukt. Al die feesten in oorlogstijd. Het enige recht wat de mens heeft is aan de voeten des Heeren neer te buigen, maar heeft de mens nog wel rechten om nabij de Heere te zijn die zij hebben omgebracht, hebben gestenigd ? Als een verwond dier is de Heere weggerend, en laat zich niet meer zomaar kennen. Dat recht heeft de mens niet. De mens heeft het verspeeld. Eerst moet de mens in boetvaardigheid leren toetsen. Eerst is de Heere een vijand en schuldeiser die de mens vervolgd. Men heeft rechten in de gevangenis, in ballingschip : een karig loon voor eerlijk en welverdiend hard werk. Ik zeg welverdiend, want de mens is het werk niet eens meer waard. De mens heeft het werk misbruikt, en vals voorgesteld. Er zijn goede werken die voor de mens verborgen zijn, waartoe men alleen kan komen door diepe zelfverloochening en de aflegging der zonden.

Och weent, en ga in zak en as. Scheurt uw klederen en uw hart, besnijdt uw zielen.
Er is vreemd vuur.
Er is donder en bliksem.
Alleen hen die buigen zullen ontkomen.

Het is buigen of breken.
Het is buigen of barsten.

Er is vreemd vuur.
Het is een lied in de hemelen,
gezongen door de getuigen en afgezanten.
Zij zingen niet dat alles goed en wel is.
Het is een oorlogslied.

Vreemd vuur heeft men ontstoken.
Vreemd vuur heeft de harten ingenomen.
Het heeft hen tot volwassenheids-zombies gemaakt.
Ze hebben hun kinderen aan de mammon geofferd, en daarmee hun eigen innerlijk kind.
Keer terug tot het kinderboek.
Keer terug tot God.
De nieuwe bijbel spreekt over het kinderparadijs.
Maar nu lijdt het kind.
Altijd maar weer.
Er is ook nog heel veel vals kinderlijk vlees wat moet afsterven.
De leugen regeert, in kind en volwassene.
God is dier geworden.
God is teruggegaan naar de natuur, naar diepe, verlaten wildernis.

God is zaadkorrel geworden.
Maar wat doet u ?
God is gestorven opdat nieuw leven zou komen.
Maar wat doet u ?

In die dood ontkiemde het leven.
Het is diep genoeg gegaan, anders zou God niet hebben bestaan, anders zou God niet hier zijn.

God is teruggekomen uit den dode, als een kinderboek. Dat is alles wat er van God is overgebleven : een kinderboek. Een Woord. Dat is de wedergeboorte en wederopvoeding van God, de wedergebondenheid. Van dat touw komt een mens nooit los als de mens dat touw heeft ontmoet. Het is een eeuwig touw, opdat de mens voor eeuwig wordt voortgedreven door God, niet door een persoon, maar door een boek. Geen letters, maar betekenissen.

God is een kinderboek. Het kan alleen verstaan worden door kinderen.

---

15. CALVIJN EN DE VORSTEN VAN LUILEKKERLAND

Voel je je door touwen gebonden en dat de bronnen waaruit je leeft heel wat aan mankeert ? Er is een hoger touw, en er is een hogere bron.

In de Nederduits gereformeerde dogmatiek XIII.2.35 staat :

‘ Calvijn stelde dat God ook mensen had uitverkoren voor de eeuwige verwerping, dus in de dubbele uitverkiezingsleer, maar hij had het hier nauwelijks over. Calvijn is er enorm obscuur over. Hij stelt in principe dat het aan God is en niet aan de mens. De mens kan daar verder zelf niets aan doen. Er is dus ook niet zoiets als dat je het zou kunnen verdienen om naar de eeuwige hel te gaan in de leer van Calvijn. De mens kan immers niks. De mens heeft immers ook geen vrije wil. Dat is allemaal voorbeschikt. Calvijn is dus ook niet zozeer een ‘geloofsman’, dat je via geloof naar de hemel zou kunnen gaan, want dan wordt het allemaal weer op de mens geschoven. Het gaat immers om God, en de mens is nietig. Toch is zijn leer ontzettend tegenstrijdig. Daarom is het ook voor meerdere interpretatie vatbaar. Vandaar dat er iets mee gedaan kan worden.

Calvijn heeft het dus nauwelijks over de eeuwige verdoemenis, maar in principe was iedereen al bij voorbaat eeuwig verdoemd, en rust hier ook het uitverkiezingswerk op, want sommigen zijn dan uitverkoren. Wat de eeuwige verdoemenis dan is ? Vroeger zag ik het als iets negatiefs, als kind, maar nu zie ik het als iets positiefs, omdat het in de grondteksten ook iets positiefs betekent, ook als besnijdenis, opvoeding, zorg. Calvijn’s leer heeft als fundamenten de eeuwige verdoemenis en het metaforische kannibalisme, en dat kan ten goede gekeerd worden. Calvijn beredeneert alles vanuit de eeuwige verdoemenis, het uitverkoren zijn of niet, en in die put is er een tegenreactie. Dat heeft in principe helemaal niets met Calvijn te maken, maar met de natuur. Calvijn stelt dat alles al voorbeschikt is, buiten de mens om. De mens is nietig en tot niets goeds in staat. Alles ligt dus al besloten in de geschiedenis, dus eigenlijk gewoon preteristisch.’

Nu, Calvijn stelt in Institutie III.23.1 en ook III.22.11 dat God verhard wie hij wil, gebaseerd op de verborgen wil en niet op schuld, want Ezau was al gehaat voordat hij ook maar een wandaad had gepleegd. God is niet onderworpen aan de schuld van de mensen, maar handelt door de verborgen en onbegrijpelijke wil. God is niet onderworpen aan menselijke logica en menselijke willekeur. God verhard wie hij wil. God verdraagt de koppigheid van de mens niet. God overziet alle dingen, de mens niet. De mens sjoemelt, en daarom wordt het niet volgens menselijke maatstaven berekend, dat wordt omzeild. Er wordt niet gerekend naar loon en schuld, want die zaken zijn op aarde vals gemaakt. Men meet met twee maten en ziet dingen over het hoofd.

Zeker wil dat niet zeggen dat de mens helemaal geen schuld heeft, maar het is niet doorslaggevend in de leer van Calvijn. Hier baseert God niks op. In zijn bijbelcommentaar probeert hij dat te nuanceren. In de Institutie wijst hij op Augustinus die stelde dat God niet zomaar toelaat in zijn verdraagzaamheid en geduld, maar dat hij het matigt en gebruikt. Calvijn wijst erop dat God de farao verhardde, dus dat het gezocht moest worden in het verborgen plan van God, en niet in de koppigheid van de mensen. Het verborgen plan is de oorzaak van de verharding, stelt Calvijn in het beruchte Institutie III.23.1. God kan niet gemanipuleerd worden door de schuld van de mensen, of hun verdienmodellen, juist omdat dit allemaal zo vals en verdraaid is. Dus ook de verworpenheid

ligt niet in de schuld van de mensen, maar in de onbegrijpelijke wil van God. Calvijn gaf toe dat dit vreselijke theologie is, en zo noemde hij dit ook.

Telkens weer wijst Calvijn erop dat de verkiezing niet zijn bron heeft in de werken. Nu, dat kan heel bedriegelijk zijn. Allereerst ligt het dus in de verborgen wil, het verborgen plan, wat onbegrijpelijk is, maar heel voorzichtig laat Calvijn in de bijbelcommentaren zien dat er een ander belangrijk element meespeelt die de kloof tussen mens en onbegrijpelijke wil van God kan overbruggen, namelijk de theologie van de afstemming, oftewel het geleid worden, maar ook daar is Calvijn dus heel voorzichtig mee, en heel huiverig over, uit angst voor misbruik. Calvijn wil het niet pushen. Telkens weer ligt er het luilekkerland gevaar. Luilekkerland theologie heeft de kerken verwoest, houdt de kerken in een roes. Calvijn draagt luilekkerland in zich, maar heeft tegelijkertijd een antistof.

Als de aardse touwen om ons heen zijn dan is daar het hogere touw, het moment waarop we niet meer terug kunnen, oog in oog staan met God’s onontkoombaarheid. Dit wordt ook in de leer van Calvijn gepredikt. Het is de volharding, dat er iets aan ons trekt wat van boven komt, de onweerstaanbaarheid. Maar wij kunnen niet zo ver gaan dat het allemaal genade is, en zo ver gaat Calvijn ook niet. De menselijke verantwoordelijkheid mag niet weggestreept worden. Het is alleen geen basis in de leer van Calvijn. De mens moet zich niets aanmatigen. Uiteindelijk is het de mens wikt, God beschikt. Dat er veel valkuilen in de leer van Calvijn zijn, met name in zijn jongere jaren, is bekend. Deze valkuilen probeert hij in zijn bijbel commentaren te ontwijken, maar het heeft altijd hem in de grip gehouden. Al met al was hij nog steeds een vorst van luilekkerland, een dienaar van de heks van Hans en Grietje, maar kwam hij er steeds meer van los, en ging tot de wildernis. Dat was iets wat in hem leefde. In zijn bijbelcommentaren rekende hij er steeds meer mee af. Maar nooit moeten wij de bedriegelijkheid van Calvijn onderschatten, de schuiltermen die hij gebruikt, ook op latere leeftijd. Vandaar dat een degelijk commentaar op Calvijn, wat ook kritisch is, van belang is.

---

16. OVER HET BOEK BELECH IN DE NIEUWE BIJBEL

In het boek Belech van de nieuwe bijbel lezen wij over de tranenrivieren waarlangs de grotten van het Woord zijn, om te leren, te overdenken, te ontcijferen (1:9). Over wat voor soort tranen gaat het dan ? In het boek wordt er gezegd dat je moet oppassen voor de vleselijke tranen, tranen die de zonde terugwillen. Het vlees kan ook klagen en het vlees kan ook tranen hebben. Die tranen willen macht en eer, die tranen willen materialisme. Dat zijn verderfelijke tranen, de tranen van een roofdier.

Als we in de diepte van het boek Belech gaan dan komen wij uit tot de tranen van het testen, dat je tot tranens toe worstelt met de zonde en de zonde beweent. (1:15) Het zijn de tranen van volharding in de geestelijke strijd. Dan komen wij uiteindelijk tot de zee van tranen. Wij blijven niet zomaar bij de rivier. Wij moeten ook tot de bron gaan, de grootte van het lijden des Heeren, ook de grootte van de zonde onder ogen komen en die bewenen, opdat we er los van blijven.

Het boek Belech spreekt hierover : ‘Het is uw diepte, en het leidt u.’ (1:16) Dit wordt besproken als een wachter van de mond. Dit is de sprekende zee van tranen, en dit moet ons overweldigen. Rust niet totdat het je overweldigd heeft, en het overweldigd alleen degenen die hierin volharden en zich niet laten omkopen en meesleuren door de zonde. (1:17)

Dan mogen we de wildernis waar het naartoe leidt, want dat zal het zeker, ingaan om Haar te ontmoeten. Het brengt ons tot ander land. Wij moeten niet alleen aan de oppervlakte blijven met het Woord, maar het boek Belech spreekt ook van tunnels die onder de grond leiden, daar waar God ons dwingt, daar waar God ons overweldigd. Dat is een keuze, om daar te gaan, en het eeuwige touw te ontvangen. Dan leven wij als een balling des Heeren. Dat is dus niet de dwang van het vleselijke, maar de dwang des Heeren. Oh, laten wij tot de dwang des Heeren gaan om los te komen van de dwang der wereld en des vlezes, geliefden. Laten wij onze handen gewillig door de Heere binden, omdat wij door de Heere geleid worden, door de Heere worden voortgetrokken. Dat is het enige medicijn tegen de dwang van de boze.

Het is touw tegen touw. Het is slavernij tegen slavernij. Als wij los willen komen van de slavernij tot de zonde, dan moeten wij ons uitstrekken tot de slavernij des Heeren. Zo niet, dan zullen wij in de valstrikken van menselijke willekeur terecht komen, die ook heel religieus en geestelijk kunnen lijken.

Blijven wij aan de oppervlakte, of gaan wij de diepte in, tot onder de grond ? Daar is het verborgen Woord des Heeren, wat we nodig hebben om verder te komen. De geestelijke strijd is zwaar. Onderwerp u daarom aan de Heere, maar niet zoals de dwazen doen. Gij dient met de Heere te worstelen, de Heere te onderzoeken en te toetsen, zoals Jakob op Pniël. Gij dient de Heere te leren kennen, opdat u zult loskomen van alle valse afgoden die de mens in zijn slinksheid heeft opgesteld. Dat zijn vaak de goden van gemak en snel geluk ten koste van de ander. Nalatigheid is ook ten koste van de ander.

In het boek Belech verdiep je je ook in andermans tranen. Dat is ook een oproep des Heeren, en dan ga je eerst tot de allerzwaksten en allerhulpeloosten. Dan neem je kennis van hun verhalen, want er werd niet naar hen geluisterd. Dat begint dus bij de dieren al. Hoe kun je een mens helpen als je een

dier hebt veracht ? De Heere kun je in deze dingen niet bedriegen. De mens werd opgeroepen om voor de schepping te zorgen, maar ze hebben het verzaakt, en er een markt van gemaakt, ten koste van de dieren, God’s eerste schepping. Wij zijn hier op aarde slechts gasten. De aarde is van de dieren.

Nozems durven te beweren dat we op aarde zijn gezet om over de dieren te heersen, maar zij verstaan de tale Kanaans niet. Het is het Kainsbevel dat gij over de zonde dient te heersen. In de grondteksten worden de zonde ook als dieren uitgebeeld. Men heeft dat lopen verletterlijken. Vandaar dat het belangrijk is tot de nieuwe bijbel te gaan. Daarover spraken de boeken Daniël en Openbaring al, dus het is onbijbels in die zin om het bij de oude bijbel te laten. Gij dient op te moeten gaan tot de nieuwe bijbel, langs de tranenrivieren, langs het boek Belech, om zo tot de tranenzee te komen en deel te hebben aan het lijden des Heeren, in diepte, om tot de bronnen te gaan.

Heb deel aan het lijden des Heeren, broeder of zuster. Sjoemel er niet mee. Houdt het niet oppervlakkig. Zet uw tuinstoeltje niet ergens ver van de rivier van tranen vandaan.

Vele vijanden staan op de loer. Vele valstrikken staan op de loer. Laat u onderwijzen, en toetst alles en behoudt het goede. Dat is onze opdracht, die tot tranens toe te volbrengen, want als wij niet verbroken tot de Heere naderen, dan zal de vijand met ons winst behalen. Alleen hen met een verbroken hart, waardoor de tranen des Heeren vloeien, zullen tot de Heere kunnen komen. Oh, dat wens ik u toe, geliefde broeder of zuster, dat u het oude leven achter kunt laten, om tot het nieuwe leven te komen in het beloofde land, die in deze dagen tot de mensheid daalt. Alleen geweldenaars zullen het binnengaan, niet hen die aan de zijlijn blijven staan als toeschouwers. Laat u door de Heere dwingen, opdat gij niet meer gedwongen wordt door de oude zonden.

Wees niet bang voor die dwang die van boven komt, want het is onze enige veiligheid. Bergt haar in uw hart.

---

17. OVER HET BOEK STRANDEN IN DE NIEUWE BIJBEL

De hemel is omringd door stenen en stenen poorten. De stenen zijn een beeld van de volharding, dus wij komen alleen binnen als wij de volharding leren, waar het boek Stranden, het één na laatste boek van de nieuwe bijbel over spreekt. (14:6-7)

De hemelse steen draagt het levenswater van binnen. De stenen zijn ook een beeld van de grenzen waar wij niet overheen mogen gaan. Daarom zegt het boek Stranden dat de mens moet leren niet meer te nemen dan nodig. (14:3) Dat is een strijd tegen overmoed en overmaat waardoor de mens is gebonden. (14:4)

De steen wijst er ook op dat het niet zomaar om werken gaat, maar om gewoonten. Het moet je natuur worden. (14:9-10) De opname houdt dus in het hiering geoefend worden, wat dus iets heel natuurlijks is. Wij worden dan door de vogels der hemelen opgenomen, en worden zelf als de vogels der hemelen. Dat is een beeld van de ontwaking in het beloofde land. (14:11-13)

Het boek Stranden zegt dat er geen rechtstreekse weg is tot het geestelijke. Als we het over het levenswater hebben, dan hebben we het over de geestelijke melk, de moedermelk, die we moeten ontvangen, en daarvoor moeten we tot de zeebron gaan, wat het beeld is van deze dingen. Dat kan alleen door verbrokenheid. We moeten kleiner worden, en minder worden, tot verbrokenheid, om zo tot de oermoederbron te kunnen gaan. Als wij te groot zijn dan kunnen wij haar niet bereiken en kan zij ons niet bereiken. Het boek Stranden zegt dat de melk de wording is en dat we zo kunnen afrekenen met projectie. Wij moeten onze verantwoordelijkheden dragen, en dat kan alleen door de melk, door de geestelijke opvoeding. (17-18)

Het boek Stranden spreekt over de splitsing van de zeebodem tot terugkeer tot de ondergrondse wildernis en zee. We moeten niet bij het aardse blijven. (12-13)

Zouden wij niet hongeren en minderen tot dit doel, om oog hiervoor te krijgen, om hier in wedergeboren te worden, in de schoot der aarde, door niet aan de oppervlakte te blijven rondhangen ? Aan de oppervlaktes hebben ze alles verdraaid. Het is als het schuim der zee. De zee roept juist dieper.

Wij moeten worstelen met de aarde, met de bodem, om er dieper in door te dringen, om te komen tot de geheimenissen.

Alles om ons heen is weinig, opdat we het in onszelf ontwikkelen. Anders zouden we geheel verlamd raken. (3:6-9)

Zo gaan wij door honger tot de eerste tekenen van de lente. Zonder de winter zou dat nooit kunnen komen.

Het boek Stranden gaat over dit diepere pad. Juist door de vele onderdrukkingen zullen we dit pad vinden.

Geef niet ergens op halverwege de honger. Grijp niet halverwege terug naar de vleespotten. Juist de woestijn zou overgaan in het beloofde land, en juist de honger zou de zee voortbrengen om de mens schoon te wassen, zegt het boek Stranden in hoofdstuk 12. En dan worden tranen tot regen. Houdt dus vol. Volharding is echt de sleutel, en dat moet zijn volharding in het hongeren, in het minderen, in het je niet laten omkopen door de zonde. De zonde is erg sluw en zal proberen je af te leiden en om te kopen, te verleiden, midden op je weg, ook als je er al bijna bent, juist dan. De laatste loodjes wegen het zwaarst.

Houdt vol. Laat je niet omkopen door voortijdige en overmatige genade en zaligheid, want die staat heel vroom op de loer, doet zich zeer religieus en geestelijk voor, maar het heeft de soberheid verraden. (10:1) Volg het pad van tranen, en ga niet overmoedig en overmatig lopen lachen als er helemaal niets te lachen valt. Lach niet met de dwazen. Dat is ook een belangrijke boodschap in het boek Buli, het laatste boek van de nieuwe bijbel.

Nu, geef niet op in je soberheid, in je terugtrekken. Uiteindelijk zal het vrucht voortbrengen. Veel kinderen zijn nu ongehoorzaam aan hun ouders. Dat is een teken der tijden. Dat is ons voorspeld. Ze weten alles beter en gaan hun eigen weg, en hebben zo het ware pad verlaten, terwijl groot gevaar loert. Groot gevaar. Ze zijn afgeweken van de kudde en zijn verslaafd aan aardse romantiek. Alles moet er zijn om hun vlees te verwennen, maar leren van het ware willen ze niet. Ze willen de lagere aardse hartstochten bevredigen. De harde, koude waarheid willen ze niet. Ze hebben liever de warme, zachte leugen, maar het is een moeras. Zachte heelmeesters maken stinkende wonden, die dodelijk zijn. Denk aan de vele infecties. De mensheid is ingenomen door een roze virus, wat hun vriend niet is, maar hun vijand, en het zal hen in de nacht overrompelen en verscheuren. Zet daarom de roze brillen af in oorlogstijd. Waar gaat het naartoe ? Ze vleien elkaar, en zo zijn ze schuldig aan elkaars slaap. Er is geen alarm meer. Ze zijn zo ten dode opgeschreven, groeien op voor galg en rad. Het eerste teken van de wedergeboorte is te wenen over deze dingen. Ga in zak en as, verscheur je klederen en je hart.

De tijden van waarschuwing zijn allang voorbij. Dit zijn de echo’s. Oh, wat een duistere tijden zullen het zijn als deze echo’s niet meer gehoord zullen worden. Waar moet het met de wereld naartoe als er geen waarschuwers meer zijn, geen Mozessen, geen Jeremia’s, geen Elia’s ?

Kniel neer, en bidt, maar bovenal luister en worstel, want zovelen kunnen alleen maar buigen voor hun afgoden, die in principe voor hen moeten buigen. Sluwe afgoden heeft de mens waardoor ze altijd gelijk hebben en niets meer hoeven te leren. Zij weten alles al. Oh, hoe groot is het bedrog. Ween erover als eerste teken van de wedergeboorte en keer terug. Keer terug tot de moedermelk, want alleen op de toppen van de melk is het geestelijke te vinden. (18:1) Worstel om de rivier over te komen. Worstel om de diepte in te gaan. Bouw niet je koninkrijkje aan de oppervlakte, maar ga diep.

Tranen die tot regen worden in het beloofde land, diep onder de grond, na het sterven van de zaadkorrel. Dan is er vruchtbaarheid gekomen, en gaan de nachtmerries, de kooien, uiteindelijk bloeien, en is er een weg doorheen, krijgt men nieuwe perspectieven, kan men er wat van maken. Dat is waar de prediking van het boek Stranden over gaat, het één na laatste boek van de nieuwe bijbel.

Blijf niet braaf in de rij lopen voor de drugs die men op aarde biedt. Wordt een wilde, wordt rebels tot de zonde en de leugen. Dans het niet meer naar de pijpen omdat iedereen het doet. Het hemelse touw is op zoek naar hen die het hemelse touw zoeken. Wordt aan dat touw omhoog getrokken. Dan wordt je geleid in alle dingen.

---

18. OVER HET BOEK VISSEN IN DE NIEUWE BIJBEL

Hoofdstuk 13 van het boek Vissen maakt het ons zo duidelijk : ‘Er is geen rechtstreekse weg.’ De poortwachters zullen u er niet doorlaten. Het is niet horizontaal te meten. Het is vertikaal. We moeten in die zin dus niet zomaar bij Mozes zijn, maar bij Jozef, die de diepte inging. Dat was de enige uittocht, namelijk de exodus tot ons binnenste, niet tot de uiterlijke vormendiensten. We moeten de put van Jozef in, tot de fundamenten van de stad. Rechtstreeks naar de poorten gaan betekent dat de poortwachters hun harten zullen verharden.

Nu, de mens wil alles heel snel, alles heel graag direct, op de wensen van de mens. Er is niet veel geduld, men kan niet te lang wachten, men neemt geen voorzorgsmaatregelen en bereid de weg niet genoeg voor. Dat is typisch wat de mens is. En daarom moeten de harten van de heersers en de poortwachters wel verhard worden, want anders zou de mens teveel binnen krijgen. De mens moet wachten op de Heere. De mens moet zich afstemmen, en dat kan alleen door de pin door het vlees. Anders gaat de mens te snel en vliegt de mens uit de bocht.

De mens heeft al een overdosis gehad. Dat zie je overal om je heen. De mens staat stijf van de drugs tegenwoordig, ook religieuze drugs. De mens moet daarom weer zoeken naar het pad van Jozef. Deze is verdiepend en vergeestelijkend bezig, niet oppervlakkig en verletterlijkend. Het gaat niet horizontaal, maar vertikaal. Zo worden er deuren geopend, of moet men nog dieper. Uiteindelijk gaat het er niet om dat deuren worden geopend, maar dat we de juiste deuren leren vinden, de juiste tunnels. Er zijn namelijk een heleboel dwaalwegen en afdwalers. Men moet terug tot de wegwijzer.

Hoofdstuk 13 gaat verder met het beschrijven van de poort in de ondergrondse wereld, wat een poort is van vele touwen en messen, ter leiding en besnijdenis. Alleen verbrokenen kunnen door deze poort gaan. Wij moeten al onze eigen touwen en messen hiervoor loslaten.

In het boek Vissen is het touw ook een beeld van het verband, van het grotere verband, waar we door voortgetrokken mogen worden. We moeten ons niet laten voorttrekken door onze eigen kortzichtigheid. Dat moeten we allemaal inleveren voor de natuur. Natuurmensen zijn openminded, maar zijn hierin niet dwaas. De natuur leert dat roekeloosheid en naïeviteit verkeerd kan aflopen.

Oh, hoe de mens in de natuur op het verkeerde spoor geholpen kan worden. Daarom waarschuwt het boek Vissen heel duidelijk :

‘Laat je niet verleiden door het letterlijke, want dat is het zwijnse zwelgen in aardse lusten die nergens toe leiden.’ (3:10)

‘De dag dat je stopt met leren is de dag dat je stopt met leven. Wees daarom leergierig.’ (1:7)

Daarom is het zo belangrijk het pad van Jozef te volgen en te komen tot de poort van vele touwen en messen.

---

19. WAT BEN JE KWIJT GERAAKT ?

Geliefde broeders en zusters,

Geef nooit de moed op.
In duistere tijden : wees een gids voor anderen.
Door anderen te helpen help je jezelf.
Soms komen we op plaatsen dat we geen anderen meer kunnen helpen, denken we, maar onze grootste missie is niet het helpen van anderen, maar het lijden voor anderen. Dat is het plaatsvervangende lijden. Dat is de schat in aarden vaten. Daarvoor moeten we diep gaan, in de putten van Jozef, niet hoog op de tronen van het vlees. We moeten de verborgenheid meer zoeken dan al het andere, want hier liggen nog de boodschappen van de Heere die de rest vergeten is, verloren gegane woorden. Die zijn zeer zeldzaam, en zij zijn de sleutels tot de diepere gedeeltes van het koninkrijk.

We zijn in zeer duistere tijden terecht gekomen in de wereld, maar zien ook de voortekenen van de lente. Er moet nog een algemene lente komen. Daartoe mag u zaaien. Als er geen zaaitijd is dan hebben we straks niks. Wijd u daarom toe aan deze nodige zaaitijden, de tijden van voorbereiding. Als dat niet diep genoeg gaat dan wordt alles en iedereen weggeblazen door de stormen. Denk er niet te licht over. Elke keer dat u zwelgt in verletterlijking is het een gemiste kans om dieper te wortelen, en dat zal u straks gaan merken. Besteed uw tijd daarom goed. Elke keer dat u het nodige leren overslaat is dat een kans voor de vijand om u nog verder mee te sleuren.

Gij geheel anders. Probeer niet in te passen. Zeg niet wat ieder mens ook zegt, maar blijf uniek. Het speelt op. De tijden zijn ervoor gekomen dat u uniek kunt zijn. De farao moet loslaten, en u mag zeggen : ‘Laat mijn volk gaan. Laat een ieder uniek zijn. Laat diversiteit bestaan. Uniekheid is het pad van de geaarden, die Jozef zijn gevolgd en zichzelf hebben gevonden in God, die in het verborgene lijdt, en zo de mijnen van uniekheid heeft aangeboord, want als je zo lijdt, dan kun je niet meer zoals de anderen zijn, dat is totaal onmogelijk. Het is onverstelbaar hoe de ‘gelijken’, die allemaal op elkaar lijken en zoals elkaar praten, nog steeds tegen dode paarden aantrappen, tegen hen die lijden en anders zijn. Als de verbrokenheid komt, dan kan dat niet meer, dan past het niet meer, dan is het iets anders, behoort het tot een andere wereld. Ben je dood naar de wereld ? Dood is dood. Niets of niemand kan dat nog veranderen.

Wat ben je kwijt geraakt ? Je kan er lang over nadenken, lang over klagen, maar je kan er ook over na denken wat je er allemaal voor terug hebt gekregen.

---

20. OVER HET BOEK VUCH IN DE NIEUWE BIJBEL

Ik had een droom dat ik een taartje had. Ik vroeg mijn dochter of ze ook een stuk wilde, dan zou ik het door het midden snijden. Dat wilde ze, en ik was op zoek naar een extra schoteltje. Toen ik een schoteltje had gevonden liep ik terug naar het taartje, maar het was weg. Ik liep naar de gezamenlijke kamer die heel groot was, en daar zaten mensen die koeken aten, en ik keek rond of ik toevallig de persoon of de personen zag die het taartje hadden genomen. Een meisje van vroeger van de bijbelschool die soms nogal nors deed als ik teksten op mijn slaapkamer deur had geplakt was er ook. Ik had even een gesprek met haar. Toen liep ik weer naar een bijkamer toe waar mijn dochter was, en gaf haar het schoteltje, waarop alleen twee stapeltjes taartplaatjes lagen. Die waren ook eetbaar. Ik zei tegen haar dat iemand het taartje had weggehaald. De betekenis van de droom is dat we niet zomaar taart moeten eten, maar dat we moeten weten waar het over gaat, het verhaal moeten kennen. Het gaat niet om de taart op zich.

Vuch 5:7-9 :
‘Zij die haar zien worden ziek.
Nee, niemand zal haar zien en leven.
Niemand ziet haar en predikt dan.
Want zij is als de fragmenten van een ondoorgrondelijke nachtmerrie.’

Ik had gevraagd wat de ondoorgrondelijke nachtmerrie was. Voordat ik de droom over het taartje kreeg was ik in de stad van de voorouders bij de grootmoeder. Ik sliep bij haar, zoals ik vroeger vaak deed. Beneden was altijd het toilet. Ik liep naar beneden om naar het toilet te gaan. Ik had alleen maar een onderbroek aan. Maar ik hoorde stemmen vanuit de woonkamer van andere familie leden, zoals van tantes. De deur van de woonkamer stond nu trouwens tegenover het toilet, dus meer naar rechts, bij de keukendeur. Ik wilde niet dat ze in mijn onderbroek zouden zien, dus ik ben weer teruggelopen naar boven. De gang boven was nu veel groter. Ik zag een meisje rondlopen die ineens in een jongen veranderde, en toen de muur inliep. Verdween zo in de muur. Nu komt het gruwelijke :

Deze tekst kwam tot mij uit Belech 8 :

‘6. In de nachtmerries van de feutus
wordt het bloed van de kinderen
afgetapt, en ze worden verdronken.
Kinderzielen moeten uit de muren
bevrijd worden en teruggegeven
worden aan hun hemelse moeders.’

Dit is het afschuwelijke : de steden zijn gebouwd met het bloed, de huiden en de botten van de kinderen. Dat zit in de muren gemetseld.

Ik kon in de droom de muren horen spreken, en de muurzielen hadden kamers in de muren, maar ze konden alleen maar halve zinnen spreken. ‘Ja, ik werk wel ergens, maar,’ zei een vrouw, en toen vaagde de stem weg. En zo zijn we allen ziek, ook hen die in deze stad wonen. Dit hebben ze met de Heere gedaan, want wat gij deze allerkleinsten hebt aangedaan hebt gij de Heere aangedaan.

Het is een ziekte in de hoofden, een nachtmerrie, waar we doorheen moeten. We moeten de plaatjes leren kennen, de verhalen, en niet zomaar tot de taart op zich gaan. In de droom was ik toen weer terug in een bijruimte achter de grote gezamenlijke woonkamer. Een meisje die haarzelf meloen noemde had een pakketje gestuurd naar mijn ouders. Het meisje was ook een muurziel. Ook lag er een pakketje van een vroeger Amerikaans vriendinnetje, die ringen naar me had gestuurd met edelsteentjes erin. Er waren nog meer pakketjes. Het was een feesttijd, want deuren waren er opengegaan. De muurzielen waren teruggekomen.

Nu, hoe moeten wij deze dromen opvatten ? Wij moeten hier allemaal doorheen. We kunnen de nacht niet ontvluchten. Uiteindelijk moeten we zelf tot hemels steen worden, wat een beeld is van de volharding. Eerst zit de mens nog in een vleselijke cocon van onderdrukking, de nachtmerrie van de feutus. Die is nodig opdat de feutus zich zal ontwikkelen en uiteindelijk tot geboorte zal komen. Een aardse geboorte is niet iets om tot in den treure te vieren, maar het gaat om de geestelijke wedergeboorte.

God gaat niet buiten onze nachtmerries om, maar is met ons in de nachtmerries, omdat God daar zelf ook deel aan heeft. God kent de nachtmerrie en het belang van de nachtmerrie, en wil de mens hierover onderwijzen. Als wij tot God willen komen, dan is dat het eerste wat wij dienen te ontmoeten. Met alle valse geluksgoden komt men nergens.

---

21. HET PAD VAN JOZEF

Als u met een harde farao heeft te maken die u niet wil laten gaan, als u een doorn in het vlees hebt die niet wordt weggenomen, ga het pad van Jozef, ga dieper de aarde in, op zoektocht naar de hogere dingen, opdat u niet in aardse valstrikken terecht komt. Er is veel valse, overmoedige voorspoed, en de mensen zijn dronken. Wees er niet jaloers op, maar weet dat u beveiligd wordt hiertegen door uw ongemakken, door de obstakels op uw pad. Het is om u af te remmen. De wereld om u heen gaat te snel, en ze willen u meesleuren, maar God laat u het smalle, trage pad en de enge poort zien. Uiteindelijk zal dit tot leven leiden. Alle andere wegen leiden tot de dood. God maakt geen fouten.

Ga het pad van Jozef, dieper de putten in, aanvaard het juk van de ballinschap, van het vreemde volk, waar Jeremia ook over sprak. Zo bent u niet één met de stad. Alle joelende feestvierders zijn op weg naar de afgrond, maar God heeft u teruggeroepen. ‘Ga niet met hen mee, want het is een pad des verderfs, een bedrieglijk pad vol van vleierij en omkoperij.’

Vier iets als er daadwerkelijk iets te vieren valt. We spreken dus over de Exodus van Jozef, waar het boek Vissen over spreekt. Dat is een Exodus naar binnen, naar een diep innerlijk en geestelijk leven. Dat is geen makkelijke weg, maar oh zo nodig. Hierin sterft de mens aan alle snelheidsdrang, erfdrift en zaaddrift. Jozef ging diep en sloeg het donkere niet over. Maar hierin, op dit donkere pad waarop alle vleselijke stemmen van het zelf doven, daar ontving hij de openbaringen van de Heere die hem voortleidden. Eerst moet het heel donker zijn om de bedrieglijke hartstochten te doven. Alleen zo kan de Heere uiteindelijk spreken. Het is zo belangrijk. Laten we geen lichtdrift hebben, maar juist heel voorzichtig zijn met licht, want het kan al zo snel verblindend zijn. Het kan al zo snel misleidend zijn, omdat het van alles heeft lopen wegvreten.

Jozef ging diep en donker, en kwam zo bij de Heere aan, die hem dit eerst had laten zien. De nachtmerrie is de poort van de droom. Zo kreeg Jozef midden in de diepste nachten van zijn leven zijn dromen, gingen de hemelen voor hem open. Zijn hele leven was een groot lijden, dat begon al jong, toen zijn broeders zich meer en meer tegen zijn dromen begonnen te keren, maar God was altijd aan zijn zijde.

---

22. OVER HET BOEK RIVIEREN IN DE NIEUWE BIJBEL

Het boek Rivieren in de nieuwe bijbel is een prachtig boek. Het laat de geheimen van het paradijs zien.

Allereerst is het voor de mens van belang om tot de gebrekskennis te komen, tot de armoedskennis, de hongerkennis, waarin men beseft dat men niets heeft, dat men arm is. Men komt de diepte van de zondeval onder ogen in de ellendekennis. Dit staat absoluut voorop, wat we ook in het boek Rivieren zien. Al in het eerste hoofdstuk wordt hierover gesproken :

1. De mens strijdt tegen de hemelse oceaan, en de mens is hierin maar een druppel.
2. De mens denkt dat hij heel wat heeft, maar hij heeft niets.

Dan stelt het boek Rivieren dat er allereerst een strijd tegen de leugen moet zijn. Eerst moet men onder ogen komen hoe diep die leugenput op aarde is, anders zal men zichzelf bedriegen. Het kennen van de doodstaat van de mensheid staat dus voorop, en een heleboel mensen willen dit liever overslaan, omdat dit een gevecht inhoudt, en men gaat dan toch liever voor de snelle gouden geluksgoden, de goden van gemak en plezier. Maar laten wij goed beseffen dat dit schadelijke afgoden zijn, genotsmiddelen, verdovende middelen, die de ziel bederven. Veel schade wordt er zo toegebracht aan de ziel, en ook aan het brein. Het geweten wordt zo bedrogen, en men denkt dat het allemaal nog wel meevalt, vooral als het over henzelf gaat. De mens is zo bedrieglijk, en Rivieren wijst hier in het begin al op. De mens strijdt liever tegen God dan tegen de vijand die de mens heeft omgekocht. De vijand verwend de mens. De vijand verlokt de mens. Men is aan de vijand gehecht geraakt door de vele geschenken en steekpenningen, en zo heeft de mens de vijand tot God gemaakt. Dat is het afschuwelijke van deze wereld.

Al direct stelt het boek Rivieren dat de mens opgenomen dient te worden, en daarvoor wordt het beeld van het visnet gebruikt. Eerst moet de mens het lijden onder ogen komen, en hoe diep dat moet gaan om losgesneden te worden van het ego. Daar is alles om te doen.

Ook in zijn kennis is de mens opgeblazen, zodat ze niet open kunnen staan voor de eeuwige kennis. Men heeft zich het tijdelijke an vergankelijke, de aardse kennis, eigen gemaakt. Men kan soms geestelijk en religieus spreken, maar men is niet opgenomen door het eeuwige visnet. Men is onbesneden in spreken en handelen.

Het boek Rivieren legt direct de vinger op de zere plek. Juist door het diepere visnet kan alle opgeblazen, vleselijke kennis eraf. Men moet een heleboel ontweten, want men weet teveel. Het geweten van de mens is verdraaid, en in de handen van de vijand, die ze tot God hebben gemaakt. Oh, hoe snel spreken hun stemmen, bij het minste of geringste, altijd weer om gelijk te hebben en boven de ander uit te steken. Men weet het altijd beter dan de ander, maar men leeft nog in zonde, en dat is ook precies de reden waarom men betweterig is, want de zonde baart leugen. Toch moeten de hemelse vissers dan blijven spreken, maar zij spreken van het Woord dat van boven komt, wat niet op één lijn staat met het valse woord der mensen en het vaak bedrieglijke woord van de mensenkerken.

Allereerst moet de mens komen tot de hemelse vergetelheid om al die aardse kennis en al die opgeblazenheid van het weten los te laten. Dat is tegelijkertijd een strijd tegen menselijke tradities en gewoonten. Het betweterig en hoogmoedig zijn en allerlei eerprotserij is heel gewoon gemaakt in deze wereld, en schoongepraat. Men werkt immers voor een markt. Het is een kunstje, een gimmick, en de wereldbeheersers hebben dat omgepompt en ten voorbeeld gesteld en veel jongelui met stadse ambities vallen ervoor. Ze kennen het pad van de natuur niet, want dat wordt hen niet geleerd en de natuur wordt hen verkeerd voorgesteld. Zo kunnen ze niet tot de echte eeuwige natuur komen, maar worden geprogrammeerd door de gevallen, ontaarde natuur die de mens zelf heeft gemaakt.

Als een leeuw een kalfje aanvalt dan denken ze dat ze ook zo moeten leven, en vergeten ze dat het een beeld is van God die als een roofdier de zonde aanvalt. Men neemt het letterlijk, en beseft niet dat deze aardse beelden alleen heenwijzers zijn, en nog steeds gevallen zijn in hun aard, als onderdeel en gevolg van de zondeval. De natuur is verwoest door de zonde. En zo blijft de mens maar doorleven in het vlees, en blijft de mens vlees eten. Men neemt immers de gevallen natuur als voorbeeld. Men kijkt niet verder dan de neus lang is. Men wil het niet zien. Men gaat voor het geluksgemak, men omzeilt het probleem van de zondeval en al haar ingewikkelde spiegelingen. Men wil niet terug naar het paradijs, maar waant zichzelf al in het paradijs.

Het boek Rivieren windt er geen doekjes om, maar is hier heel open over. Hoofdstuk 9 is een belangrijk sleutelhoofdstuk van het boek.

3. De mens is nog in de baarmoeder. De mens is nog niet geboren. De mens is nog in baarmoeder nachtmerries, de nachtmerries van de feutus.
4. De weg door de baarmoeder is heel ingewikkeld. Het hemelse oor stroomt voor eeuwig als een waterval in hemelse leegte.
5. De paradijs aarde is diep in de wereld opgesloten, diep in de natuur. Daar ligt zij opgeborgen als een geheim.
6. Het kind sterft in de aarde om haar te vinden, om in haar wedergeboren te worden.

9. De paradijs aarde komt niet zomaar, maar ligt verborgen in de herschepping van het geheugen.
10. Dingen in het geheugen kunnen steken. De mens kan geheel door zijn geheugen opgevreten worden als door een beest, maar zo komt de mens wel dieper, en ziet andere schakels.

De strijd is om het geheugen. We kunnen niet zomaar om het geheugen heen maar moeten er dwars doorheen en ermee werken, het herscheppen, want het gaat in het geheugen gebeuren. Alhoewel het geheugen vol nachtmerries kan zijn, ligt er ook de kiem van het paradijs. Het pad van de hemelse vergetelheid gaat er dwars doorheen, om het te vervormen en te leiden tot de ware en diepere oerherinnering, en dan zal er een ander perspectief komen op de geschiedenis, want het zal dan duidelijk worden dat het echo’s waren van eerdere tijden.

We zien dan in hoofdstuk 10 :

21. In het diepste van de wildernis, daar waar de wilderniszee is, verduister onze valse kennis, al onze overbodige kennis, opdat wij terugkeren naar de ware kennis.

22. Verduister de vijand, ja, verstrooi hen, oh hemelse vergetelheid. Ik kom tot U. Uw wil geschiede.
23. Ik laat alles achter. In de hemelse vergetelheid sterft mijn lagere wil af.
24. In het grote Tahulen kwam ik tot U.
25. En zie dan, de hemelse vergetelheid kwam om te vertragen. En ik raakte onthecht van de materialistische realiteit.
26. Ik viel in een slaap. In de hemelse vergetelheid herschiep gij mij.
27. U laat werelden ten onder gaan in de hemelse vergetelheid, voor een nieuwe schepping.
28. U doet hen bevriezen die hun speren opheffen tegen U, oh hemelse vergetelheid.
29. Over de zeeën van vergetelheid roept Uw stem ons.
30. De hemelse vissers staan aan de kusten met hun netten.
31. Oh, alleen zij die in de hemelse vergetelheid zijn kunnen u verstaan.
32. Zij hebben alles achter zich gelaten. Zij kijken niet meer om.
33. Stormen van hemelse vergetelheid woeden over de werelden voor deze reden.
34. En haar zeeën van hemelse vergetelheid zullen zeker overstromen, om werelden in te nemen voor Haar.
35. Ik kijk toe hoe ze te werk gaat. Ik kijk toe hoe Zij Haar speer opheft tegen het vlees.
36. Het woeste beest drijft Zij in de hemelse vergetelheid waar het ten onder gaat.
37. Het verleden is nog slechts een tent. Alles moet veranderen.

Wij kunnen hier dus alleen komen als we afsterven aan onszelf diep in de aarde, door het komen tot het hemelse oor, het eeuwige oor, wat als een waterval stroomt in de leegte, in de hemelse vergetelheid. We moeten leren luisteren en leren zwijgen, en niet voortijdig geboorte geven aan het woord, want dan is het slechts een miskraam, overmoed. We moeten eerst het toetsgevecht aangaan, en ons niet zomaar overgeven in naïef vertrouwen. Diep in de wildernis is de wildernis zee waar we alles achter kunnen laten, en waar de ware opname en wedergeboorte plaatsvindt, als we door het eeuwige visnet worden opgenomen, het ware woord. Eerst moeten we alle mensenwoorden en kerkenwoorden achterlaten. Dat is een strijd met het geheugen. Het geheugen moet besneden en wedergeboren worden, en dat kan alleen in de hemelse vergetelheid, waar we ons aan niets meer vasthouden. We nemen niets meer als vanzelfsprekend.

In dit alles moeten we telkens op onze hoede zijn, stelt het boek Rivieren. Er zijn vele valstrikken op het pad, als het niet diep genoeg gaat. Telkens weer wijst het boek Rivieren op het verschrikkelijk verhaal van de zondeval. De zwijnenman doet zich ook voor onschuldig als een lam. (12:32)

Hoofdstuk 14 geeft dan ook een belangrijke les :

33. Alles wat waarlijk prachtig is kun je slechts minderend tegemoet treden.

Dat is het geheim van het paradijs. Het moet van binnen gezocht worden, door het minderen. Het boek Rivieren noemt dan het voorbeeld van de bij en de vlieg, die alles maar lichtelijk aanraken.

Dan zullen we uiteindelijk komen tot de waarheid in hoofdstuk 18 :

10. Het Woord is een hemelse bloedlijn. Uiteindelijk zullen wij allemaal meegesleurd worden met deze stromen. Deze stromen zijn te sterk.

---

23. OVER HET BOEK ANDERLECH IN DE NIEUWE BIJBEL

Alleen door worsteling kom je tot zoonschap. (Anderlech 5:31) Dat gebeurt in de geestelijke arena. Dan ben je als een wilde jongen, als een Ismael, die zich niet zomaar overgeeft maar eerst alles toetst. In het worstelen is het zoonschap. Het komt je juist tegemoet als je toetst, niet als je zomaar vertrouwt.

Het zoonschap komt dus niet direct, niet door genade of goed geluk, of geloof of wat dan ook, maar door het toetsen. Vandaar dat Vissen 1 ook het toets verbond bespreekt. Dat mogen we nooit omzeilen, maar dan moeten we leren toetsen, en volharden in het toetsen, en niet snel van onszelf overtuigd zijn. Dit komt er op neer dat ook het toetsen getoetst moet worden, en dat ook weer. Vandaar dat de nieuwe bijbel over diepte-toetsen spreekt, want het toetsen van de mens kan zeer bedriegelijk zijn. Het gaat daadwerkelijk om een toets wetenschap. Men moet geoefend worden in het toetsen. Er is niks makkelijks aan. De basis van het toetsen is de geestelijke vreze, die volkomen moet zijn. Men mag niet gaan romantiseren, want dat kan een valstrik zijn. Het ego kent sluwe manieren om zelfs door religie en het geestelijke de mens te bedriegen. Vandaar dat de nieuwe bijbel hier heel diep op ingaat, en de valstrikken stuk voor stuk bespreekt, wat belangrijk is in deze dagen, en waarop de oude bijbel al wees dat het zou moeten komen, in de boeken Openbaring en Daniël, en ook in het evangelie van Johannes. De mens was er nog niet. Het is dus ook zeer onbijbels om te stellen dat we met de oude bijbel alles al hebben, want in die tijden kon men nog niet veel verdragen.

Anderlech noemt direct na het stellen dat het zoonschap gebeurt door geestelijke worsteling dat de mens een snelheidsmaniak is. De mens moet dus vertragen en geduld gaan beoefenen voor het toetsen. Het ontbreekt de mens vaak aan nuance. Men toetst niet diep genoeg en doet zo aan symptoombestrijding, wat de boze uitbetaalt door eer en macht in het vleselijke en tegenwoordige. De mens wordt zo niet ontmaskert, de boze wordt zo niet ontmaskert, maar eigenlijk vrijgepleit, dus daar wordt de mens vleselijk zwaar voor beloond en geprezen door hen die in het vlees leven. Die hebben zo een clanwapen, wat heel religieus en geestelijk kan lijken. God wordt zo vervangen door een afgod. Het kan heel bedrieglijk gaan. Het vlees is volleerd in vleselijk markt bedrijven.

Anderlech 7:11 zegt : ‘Het Woord is als een roofdier uitgezonden tot de zonde. Alleen deze worsteling zal vruchtdragen.’

Dit is de definitie van de ware worsteling, dat het er is om het vlees te doven, niet voor iets anders, niet voor macht of eer, niet voor zelfverheffing. De mens moet goed zijn motieven onderzoeken als hij tot Pniël gaat om met God te worstelen. Het is een worsteling met hemzelf. Zo worstelt de mens met God, zichzelf en de boze, en hierin zal uiteindelijk het zoonschap zijn. Het kan alleen als het vlees verscheurd wordt.

Anderlech waarschuwt verderop in hoofdstuk 7 dat men niet gelijkvormig moet zijn aan de wereld. Ismael was anders, iedere man zijn vijand, wat een diep beeld was van het toetsen om die gelijkvormigheid met de wereld te ontkomen. Gelijkvormigheid is een valstrik. Dan ontstaat er geen waarlijk zoonschap, maar zoonschap tot de afgod. Het Woord kan deze werkingen uitschakelen. (7:18)

Dit ware Woord is oorlogszuchtig. (7:24) Oftewel toetszuchtig. Ieder mens die de geestelijke vreze heeft ontvangen is toetszuchtig, Als je daadwerkelijke geestelijke vreze hebt dan ben je oorlogszuchtig tot de zonde. Je wil geen verrader zijn. Maar velen geven geen stuiver meer om hun leven of dat van anderen. Hoogmoed is tot hun maat geworden, en daarin hebben ze alles al. Ze hebben een aards loon ontvangen, wat genoeg is voor het aardse leven, maar niet verder kijkt. Ze denken alleen om het hier en nu en verachten de eeuwigheid.

Anderlech 7:50 zegt dan : ‘De terugkeer van het zoonschap houdt dus ook een terugkeer van het moederschap in.’ Dat is een mooie belofte. Dit is dus allemaal gebouwd op het toetsen, op het worstelen.

Je kunt geen geestelijke oorlog voeren als je niet terugkeert tot het geestelijke leven. (7:79)

We zien in Anderlech 8 hoe er wordt gekomen van worsteling tot zoonschap :

40. Om daar te komen moet je weten hoe groot de zonde is, het vlees, wat dus om een volkomen zonde overtuiging gaat.

41. Er is dus een strijd tegen de geest van gebrek aan zonde overtuiging, de geest die zonde goedpraat en afdekt. Je kunt die geest alleen overwinnen door het Woord, en het Woord onderwijst.

42. Dit leidt tot wedergeboorte, tot het zoonschap.

43. Dit is de eeuwige zorg van de hemel.

De hemelse vrouw of hemelse moeder moet die donkerheid in volheid tonen, en daarom is zij symbolisch ook donker van huid. De mens kan daar niet langsheen. Zij is dus een beeld van de zondekennis, en men moet er diep genoeg mee gaan, opdat zij de zonde ook zal doden. Zo komt de mens tot zoonschap.

In hoofdstuk 11 zien we dat de hemelse visserij als beeld wordt gebruikt om te laten zien hoe er met de zonde afgerekend zal worden, maar dit is in diepte het beeld van de exegese, oftewel de verdieping van betekenis. Het hoofdstuk noemt dit ook wel de ware opstanding. Het is dus niet iets plats en plastisch.
Om geestelijk te overleven moet de zoon de geestelijke viskunde leren. (11:63) Zo komt men uiteindelijk ook het water uit om aan land te komen. Als de mens de geestelijke viskunde niet kent, dan hebben de vissen van het vlees de mens nog in hun greep, en houden hem in het water, als dood zijnde. Dan zijn ze nog steeds in de baarmoeder.

Zij die overmoedig aan land zijn gegaan, niet door de enge poort zijn binnengegaan, maar over het hek zijn geklommen, zijn gedoemd om water naar de zee te dragen. (12:7-8) Mensen die te snel aan land gaan hebben ook het deel van de armen afgenomen. (12:9-10)

---

24. BOEKBESPREKING ‘DOORVOER NAAR SCORPIO’ VAN ALAN BURT AKERS (1972)

Het eerste boek van de Dray Prescot serie. Alan Burt Akers is een pseudoniem van Kenneth Bulmer, die voor zijn werk vele pseudoniemen had. (1921-2005)

In het eerste hoofdstuk, de roep van de schorpioen, wordt het duidelijk dat Dray Prescot een hoogbegaafd iemand is die door zijn familie niet wordt begrepen en wordt bespot. Hij is op dezelfde lijn als koningen, keizers en dictators, en laat niet na hen te confronteren als het nodig is. Hij wilde niet zomaar denken, maar geestelijk zijn. Hij wilde leven vanuit een hogere bron van overdenking. Hij wilde verder gaan dan zijn bevattingsvermogen.

Hij verloor zijn vader door de steek van een schorpioen, en de schorpioen maakte ook jacht op hem. Hij raakte meer en meer geinteresseerd in de schorpioen, en ook in de schorpioen constellatie. Het scheen hem te roepen.

Hij viel in een diep gat in zijn leven. Hij besloot niet geheel door wanhoop te worden verslonden, maar hield vast aan zijn leven, ook al noemde hij dat een irrationeel verlangen. Hij wilde niet opgeven, maar zijn leven gaf hem maar heel weinig. Alles wat hij bereikt had en zijn dromen was allemaal weggegleden door zijn vingers.

Hij worstelde met depressie, maar vocht totdat hij uitgeput was. Hij voelde zich verslagen door het leven. Toch werd hij getrokken door het hypnotische van Scorpio. Er waren een heleboel dingen die hij niet begreep en niet kon uitleggen. Hij voelde zich zwak, koortsig en licht in het hoofd, en hij dacht dat hij stervende was. Het spreekt heel duidelijk over een soort bijna-dood ervaring die hij had.

Hij was helemaal overgeleverd aan Scorpio, maar hij was woest, want Scorpio had zijn vader omgebracht en wilde hem ook ombrengen. Hij worstelde dus met de ervaring. Het zweet liep hem in de ogen, en het ademhalen deed hem pijn, en toen viel hij. Hij zag blauw worden tot groen, en toen rood wat hem binnennam. Het was als warme golven die over hem heenkwamen. Hij kon zich niet meer verzetten.

Dit soort verhalen komen in principe uit het oude Egypte en het diepere Afrika, wat het eerste hoofdstuk ook laat zien, want hij kreeg deze ervaringen toen hij door Afrika was heengegaan tot de Atlantische zee. We kunnen denken aan de Serket verhalen, over hoe de schorpioen verbonden is aan de baarmoeder voor de wedergeboorte. We kunnen denken aan dat het oude leven eerst dient te sterven voordat nieuw leven kan komen.

In het tweede hoofdstuk, langs de rivier Aph omlaag, maakt de schorpioen hem duidelijk dat het zijn natuur is om te steken, en hij maakt duidelijk dat het zijn natuur is om zich daar tegen te verdedigen. Zo gaat het gevecht voort, en is hij als een gladiator. Vele gevaren bedreigen hem, en hij moet vechten voor zijn leven. Hij bemerkt dat hij al op Scorpio is na de Afrikaanse nachten in het oerwoud, en voelt dat hij dieper getrokken wordt in Scorpio. In het derde en vierde hoofdstuk wordt het hem steeds duidelijker dat hij in een soort paradijs is gekomen. Hij vroeg zich af of hij dood was en in de hemel was gekomen. De discipline, tucht en restrictie op Scorpio was zodanig

dat alle brainwash indoctrinatie van politieke rijken op aarde slechts leek op een oude grijze juffrouw die meisjes in toom probeerde te houden.

Verderop in het boek komt hij tot een rood wat niet meer aards was, maar paradijselijk rood. Hij heeft sociale ervaringen met Scorpio. Het paradijs zou hard werk betekenen, maar voor Dray Prescot was het nog steeds paradijs. Doordat hij te zorgzaam was werd hij verbannen van het paradijs.

---

25. CALVIJN'S BESPREKING VAN JOHANNES 6:26-29

We leven in een tijd dat waarin kinderen ongehoorzaam zijn aan hun ouders. Ze hebben de tucht niet gewild. Dit is waarover de profeten wenen en klagen.

Oh Heere, telkens hebt gij ons weer geslagen, opdat wij niet onder het oordeel over de wereld zouden komen.

We leven in een tijd van grote wereldgezindheid, wat allemaal heel normaal wordt gevonden.

Pas op met verhalenvertellers. Houd je vast aan de prediking. Wijk niet af van het spoor. Vele verleiders zijn opgestaan in deze tijden. Dit is de tijd van grote misleiding. De mens heeft hele andere goden geschapen, de goden van geluk en gemakszucht, gemakkelijke genade. Ze hebben snelle en ondoordachte vergeving gepredikt ten koste van bekering. Ze hebben snelle kerken gebouwd ter bevrediging van het vlees, ook het religieuze vlees. Alles is omgezet in bedrieglijke formules. Ze hebben genade en vergeving misbruikt zodat het tot verraad werd.

Calvijn waarschuwde tegen ijdel geloof wat op de loer staat, en daarom moet men naar de geestelijke leerschool gaan. Calvijn stelt dat de definitie van geloof jezelf arm en ledig voor God stellen is, waardoor naar menselijke maatstaven hier geen loon voor kan ontvangen worden, maar dan springt de genade in, oftewel het andere loon wat van boven komt, wat niet naar de mensen is. Calvijn stelt dat het om het lijdenswerk gaat, het passieve werk, waar normaal gesproken geen loon voor gegeven kan worden, maar het komt dan op andere wijze. (Verkl. Johannes 6:29) In de leer van Calvijn is dit het Lazarusloon, het aan de mensen tegenstrijdige armoedsloon. Je kan dan niet van loon spreken omdat je niks doet, maar juist dat komt God tegemoet, wat in de leer van Calvijn ook wel het afstemmingsloon wordt genoemd, het afwachtingsloon. In de ogen van de mensen is het niks waard. Het wordt niet door mensen beloond, maar God beloont het. Het komt van een hele andere kant. Calvijn stelt dat de doorsnee mens niet begrijpt wat de aard van de werken is, en ook niet van genade. Calvijn stelt dat dat komt doordat ze verslaafd zijn aan de buik en de aardse dingen, door de grovigheid van het verstand. (Verkl. Johannes 6:27)

Calvijn waarschuwt dat wie niet het koninkrijk van God zoekt, maar de gemakken van het leven op aarde, die zoekt alleen zijn buik te vullen. Calvijn wijst erop dat velen ijverig het evangelie aannemen, zolang het maar ontdaan is van de bitterheid van het smalle pad, en zolang het maar de genietingen van het vlees brengt. (Verkl. Johannes 6:26) Dit is aan de gang in de kerken. Men wordt bedrogen door de verlokkingen van het huidige leven, en maakt het tot religie. Calvijn stelt dat velen tot Jezus komen om daardoor nog meer vrolijk en losbandig te leven. Men is bedrogen door het voorspoeds-evangelie, het goedkope 'leef er maar op los' evangelie. Het is het vrolijke 'vergeving en genade' evangelie waar alle tucht uit is weggesneden. Discipline is een vies woord geworden. Men wil doen wat men wil. Dat gebeurt allemaal onder religieuze vlag, onder het mom van dat Jezus alles al geregeld heeft. Vandaar dat de zwaardere of bevindelijke gereformeerden tegen deze Jezus strijden, en zich vasthouden aan het 'Raak mij niet aan', wat Jezus had gezegd, opdat men hem niet zou misbruiken en verraden. Ze hebben heden ten dage van Jezus een snelle afgod gemaakt voor snelle bevrediging. Het is tot herkserij geworden. Men praat zo de ergste misdaden en de grootste dwalingen goed. Men minimaliseert de ernst van de zonde.

Calvijn stelt dat men Jezus op allerlei verkeerde wijzen kan volgen : uit mensenbehagenis, uit winstzucht, of gunstzucht, eerzucht, etc. Voor velen is het ook gewoon traditie. Ze lopen gewoon met de andere schapen mee, maar het heeft geen inhoud. Calvijn wijst er terecht op dat we alleen het koninkrijk van God kunnen zoeken als we de wereld verachten. Calvijn heeft hierin niet veel hoop en verwachting in de mensen, want hij stelt dat ze vaak vol zelfbedrog zijn en zichzelf maar wat wijsmaken. Hij noemt ze ook verkrachters van het geestelijke.

---

26. CALVIJN’S BESPREKING VAN JOHANNES 5:45 - 6:15

Calvijn legt de vinger op de zere plek : Men heeft van Jezus een aardse koning gemaakt. Calvijn wijst er op dat er niets is wat het valse vernuft van de mens niet durft te verkrachten. Het zijn durfals die voor niets terugdeinzen, ook niet op het religieuze vlak, vanwege dat ze geen sobere vreze hebben. Het heeft niets meer met de oude profeten te maken. Calvijn stelt dat de mens zich laat misleiden door voortijdig koningschap, en als Jezus dat had gedaan dan was er niets van zijn geestelijk koningschap gekomen, en zou het evangelie schande zijn aangedaan. Men heeft te strijden tegen de vorsten van durfalisme en voortijdig koningschap.

Ze hebben Jezus met onstuimig geweld tot koning gemaakt, stelt Calvijn. Ze hadden er van af moeten blijven, want het zijn slechts verzinsels. (Verkl. Johannes 6:15) Calvijn stelt dat ze zich opdringen bij God. Zo hebben ze een aards koninkrijk gebouwd buiten het Woord van God om. Calvijn stelt dat het geloof zo werd tot een ijdel gissen. Men gist overal, de één tegen de ander. Men is buiten hun zinnen geraakt. Ze mengen hun meningen met het Woord van God. Ze hebben een koninkrijk verzonnen wat nooit door de profeten was aangekondigd. De staat van de kerk is valse volwassenheid, grote hoogmoed en overmoed, die als vrucht grote hebzucht en grote misleiding hebben voortgebracht. Hierover wenen en klagen de profeten.

Calvijn stelt dat men de waarheid van God door leugen heeft besmet en verdraaid.

De rv-bijbel zegt hierover in Beloch 19:16 : ‘De mens is zeer betweterig en stijfnekkig. Zoveel afgoden hebben zij gemaakt en zoveel religies, en een ieder weet het beter dan de ander.’

Anderlech 1:4 zegt : ‘Het is ego tegen ego, en men zweept elkaar op. Dit zijn duistere geesten die van
bloed genieten, van chaos genieten, want het is hun lucratief handeltje.’

Men praat alles goed door geloof, maar heeft het profetische veracht. (Anderlech 1:5) Men heeft het bittere pad, het bittere medicijn, ontwijkt, en nu is men nog steeds ziek, want men is niet besneden.

Durfalisme regeert heden ten dage, en wordt beloond. Het heeft met geweld de macht gegrepen. Afschuwelijke vergroeiingen vinden zo plaats tussen mens en monster.

Calvijn noemt het misbruik van kennis. (Verkl. Johannes 6:14) Hij roept op tot spaarzaamheid, want de overdaad heerste. Overal loerde de overdosis. De mens moet dan grensgevoelig worden. (Verkl. Johannes 6:13)

Het durfalisme heeft deze grenzen weggestreept. Men is groter geworden dan men had moeten zijn, heeft meer dan men had moeten hebben, en Calvijn wijst erop dat men daarvan rekenschap zal moeten afleggen. Ze zijn buiten het welbehagen van God gegaan tot buitengewone overvloed.

Het is de ijdele dwaling van het verstand, stelt Calvijn, en daarin doet men overwerk. Men is er maar druk mee, met hun betweterigheid. Hij noemt het een verdorven geslacht. (Verkl. Johannes 6:11)

Het medicijn wat Calvijn dan aanbiedt is het volgen van Jezus tot de woeste berg. Het gaat niet zomaar om Jezus, want zij wilden Jezus als aardse koning, en hebben hem tot die taak gedwongen, en zo hebben ze hem opgesteld. Het gaat om het gaan tot de woeste berg om te gaan tot de hemelse leer en tot de spijze van de ziel, geheel de vleesstrelerij achter te laten. Hen die tot de woeste berg gaan weten dat het om een bittere spijze gaat, niet om de vleselijke genietingen van de vleesstrelers. (Verkl. Johannes 6:2)

De arrogantie die er in de met name lichtere kerken is omtrend de persoon Jezus, wat ze als hun bezit zien, is gigantisch. Calvijn liet zien dat bij de Joden Jezus onder Mozes stond, omdat zij onder de wet waren. Hij stelde ook dat Mozes zonder Jezus niets zou voorstellen. Jezus moest als middelaar komen. Hier gaat het honderden malen fout, waar Calvijn ook veel voor waarschuwt, en zeker zelf ook niet vrij van misbruik was in die tijd. Dieren moesten sterven voor de zonde, zoals eens Jezus dat zou moeten doen. Aan beide kanten gaat dit mis, totaal mis. Dit wordt namelijk niet begrepen. Men kiest voor wet of middelaar. De Joden kozen de wet, en de christenen kozen de middelaar. Dieren moesten eerst sterven voor de zonde, en toen moest een mens sterven voor de zonde, maar men vergat dat het een diepere betekenis had. Het werd tot een persoonscultus rondom Jezus, en Calvijn waarschuwt voor de Jezus-voor-de-sier, en de Jezus-als-aardse-koning, die gevolgd wordt door religieuze durfals die zo hun materialistische levensstijl goedpraten.

Oorspronkelijk was het een beeld dat de mens tegen de zonde moest strijden, en daartoe was er het smalle pad. Maar zowel Mozes als Jezus werden tot clowns in het circus om de mensen af te leiden hiervan. Calvijn liet de diepte hiervan zien, maar had zijn eigen valstrikken.

Terecht waarschuwt Calvijn tegen ijdele vleierij. (Verkl. Johannes 5:45-47)

---

27. HET BITTERE LOON VAN CALVIJN

Het is een bitter werk, stelde Calvijn. Het is werk dat geen loon kan brengen, omdat het passief lijden is. Het is het armoedsloon, God die de leegheid van de mens tegemoetkomt, geheel tegen menselijke maatstaven en verwachtingen in. Het is God's sociale dienst tot de mens, God die een geestelijke uitkering geeft, want de mens wacht alleen maar en doet niets, omdat de mens zich op God afstemt, op God alleen. Daar is geen werk aan te pas gekomen. Als er dan ook maar iets gebeurt dan komt dat van boven. Dat is wat het Lazarus-loon is in de leer van Calvijn. Het is iets heel bitters, als een tucht, en zo wordt de mens opgevoed, grootgebracht. Het is een soort verzekering. Het grote komt tot het kleine.

Het is dus geen daadwerkelijk loon, maar een vrucht die in honger rijpt. De mens kan niets, dus er is niets om de mens daarvoor te belonen, even menselijk gesproken, maar juist dat heeft heel veel waarde voor God, en ook al ziet de mens dat niet als werk, God ziet dat wel als werk. Bij Calvijn is er altijd die spanning. God komt tot hen die niets hebben, die niets hebben gedaan, tot hen die lijden, die verbroken zijn, arm zijn, op het hongerpad, die dwaas zijn in de ogen van de stad. Tot die mensen komt God. Die mensen zijn uitverkoren, de mensen die kinderen zijn, en geen werk kunnen doen. Niet de opgeblazenen. Het is dus een beetje semantiek. Vlees moet zich niets aanmatigen in de leer van Calvijn.

Het is een bitter loon, een karig loon, wat eigenlijk niets voorstelt, omdat het geleverde werk eigenlijk niets voorstelt. De economie van Calvijn gaat langs allerlei dieptes tot waardevolle betekenissen uiteindelijk. Als je het niet in de context leest dan kom je in zijn valstrikken terecht, want hij kan soms enorm doordrammen over een stelling wat zo diep kan gaan dat alle andere stellingen en het grotere verband weg lijken te zijn. Vagebonden zijn ermee weggerend, en hebben er hun slaatjes uit geslagen. In zekere opzichten is de leer van Calvijn dus ook niet zonder gevaren. Calvijn stelt het eerst bot, maar laat later de nuance zien, om het vervolgens weg te nemen zodat het weer bot is. Zo probeerde hij menselijk misbruik uit te schakelen, zo goed en kwaad als dat ging. Het was niet altijd psychologisch en pastoraal verantwoord zoals Calvijn dat deed, en daar was hij ook berucht om. Vandaar dat het belangrijk is zijn werk uit te diepen.

28. CALVIJN'S BESPREKING VAN JOHANNES 4:49 - 5:43

God spreekt als tot doven, terwijl het kwaad hen bereidwillig en ijverig vindt, stelde Calvijn in zijn commentaar op Johannes 5 (vers 43). Hij noemt als oorzaak dat men een gebrek heeft aan vreze des Heeren.

De mens is oorspronkelijk naar God's beeld geschapen. Dat houdt in dat God zelf ook die sobere vreze heeft, en gevoelig is, en de zonde niet kan verdragen. Men kan niet zomaar een beroep op God doen vanuit traditie. Dat maakt de nieuwe bijbel in het laatste boek ook duidelijk. Als men tot God nadert dient men God te vrezen. Men heeft God overbelast, want men dacht tot God te komen vanuit durfalisme en opgeblazenheid. Men doet alsof God geen douane heeft. Calvijn stelt dat God daarom is overgegaan tot overlevering aan de leugen.

Als wij dat zien, stelt Calvijn, dan moeten wij ons laten pijnigen door geestelijke ijverzucht. (vers 41)

Calvijn noemt het volgen van de dode letter dwaze zelfverheffing. Hij wijst op het geestelijke, en het geleid worden door het geestelijke. Dat moet wel uit de schriften gefiltreerd worden. Calvijn werpt het zeker niet weg, maar stelt dat het verdiept moet worden, dat men er niet materialistisch mee om moet gaan. Hij waarschuwt tegen het uitbeelden van Jezus naar eigen lust, want dan wordt het uiteindelijk niets dan een ijdel beeld. (vers 39)

Er ligt dus een heel groot gevaar als men met de schriften bezig gaat dat men vervalt tot oppervlakkigheid, stelt Calvijn. Zo is uiteindelijk de mens gegaan tot laffe verdichtselen en tot lichtvaardige brooddronkenschap. (vers 35)

Calvijn is altijd bang geweest voor misbruik van de wil. Hij is zo ver gegaan dat hij de wil als uitgeschakeld heeft beschouwd, terwijl hij op andere plaatsen daar heel subtiel en lichtelijk van terug lijkt te komen. In zijn theologie beschrijft hij de zoon als iemand die geen eigen wil heeft buiten het gebod van God, en daarom is de zoon van belang voor Calvijn, maar vaak bestrijdt hij het wereldse zoonschap vanwege het misbruik van de wil. Zo zien we dat ook in de strengere gereformeerde kerken dat ze veel voorzichtiger zijn met het zoonschap dan de lichtere kerken. Calvijn wil niet te licht of te zoet bevonden worden. (vers 30)

Calvijn wijst er op dat als men vleselijk is dan bewondert men alleen datgene wat uitwendig en zichtbaar is, en dan bekommeren ze zich niet om de opstanding van de ziel, maar de opstanding van het vlees. (vers 28)

Het kenmerk van de uitverkorenen is dan in de leer van Calvijn het doorboord zijn van de oren om te luisteren. Zo komen zij tot leven. (vers 25)

Vals christendom is gewoonte geworden, stelt Calvijn. Hij wil de mens naar de diepte leiden. (vers 24) Dit komt omdat ze het zoonschap hebben verdraaid. Als men niet gaat inzien wat het zoonschap in diepte betekent, dan is er geen doorgang. (vers 23) Calvijn beseft dat het hier op duizend wijzen mis kan gaan, vandaar dat hij dit allemaal bespreekt in zijn commentaren, en waar hij soms ook heel voorzichtig terugkomt van zijn eigen valstrikken, om er vervolgens weer in te springen. Calvijn

heeft als regel : het bot stellen, dan nuance geven, en dan het weer bot stellen. Dit gaat soms goed, soms fout, dus vandaar dat exegese belangrijk is. Calvijn wilde deze regel hanteren om misbruik te voorkomen, maar het kon de deur openzetten door een andere vorm van misbruik, namelijk dat zijn eigen strengheid en starheid het gevaar werd. Hoe dan ook waren bepaalde lijnen van deze regel belangrijk voor het voortgaan van de reformatie, en ook om de ietwat meer bourgondische Luther in het gareel te houden.

Calvijn laat zien dat God ons zou verslinden als er niet een weg van het zoonschap zou zijn, als voorhangsel, als bedekking. (vers 22)

De mens zou dus niet als een vreemdeling kunnen komen, maar zou moeten sterven en de baarmoeder in moeten gaan om het zoonschap te ontvangen, anders zou er geen weg tot God mogelijk zijn. God is een gevaar voor alles wat niet de dood is gestorven aan het zelf. Alleen als een teer kind zou de mens tot God kunnen komen, maar de mens is vervallen tot het durfalisme en is zo tot God genaderd, wat grote gevolgen heeft gehad.

Daarom stelt de nieuwe bijbel ook duidelijk dat de mens alleen als verbroken, tere zuigeling tot God kan komen, en dat God de mens alleen in die hoedanigheid kan accepteren. Opgeblazenheid en vreemdelingenschap wekt alleen maar de toorn, de wraak en het onbehagen van God op, die de mens zeker zal vervolgen als schuldeiser en vijand.

De mens moet weer tot besef komen van deze stelling : ‘You play, you pay.’ God zelf is dan degene die vaststelt of de mens wel of niet aan de voorwaarden voldoet, niet de mens, niet de kerk. Dat is eigenlijk wat Calvijn wil zeggen. Vaak stelt hij dat heel bot dat een mens verder niets kan doen, en soms geeft hij hierin nuance, om het daarna weer bot te houden. Bij Calvijn is de deur dus meestal dicht, maar heel soms op een heel klein kiertje. De mens heeft niets in te brengen, want de mens is volleerd in misbruik, met name ook op het religieuze vlak. De mens is volleerd in religieus bedrog. De mens sjoemelt zijn weg de hemel in, sjoemelt zich tot de troon van God, en ook in de schoot van God, en vandaar dat Calvijn een soort van geestelijk ICE-agentschap heeft opgesteld, als geestelijke douane. Vreemdelingen zijn niet gewenst. Alleen door geboorte is er ingang. Die geboorte mag niet gefaked of gedeepfaked worden. De mens is volleerd in bedrog, maar eerst zal de mens toch aan zichzelf moeten sterven om binnen te komen. Eerst zal God zijn vijand zijn op Pniël, om het oude leven te vernietigen en de mens te breken. Daar is niets romantisch aan. Men heeft God door de loop van de tijd ontdaan van de douane. Men heeft God goedkoop gemaakt. Dat is waar Calvijn over predikt, maar dan ligt er het gevaar van misbruik van douane. Dan zijn er douane oorlogen.

God bepaalt het, niet de mens. God ontfermt zich over de moeilijk opvoedbaren. Wie door de mens is verworpen is niet door God verworpen. Calvijn strijdt telkens weer tegen het valse oordeel van de mensen. Hij geeft ze geen grond. Bij God kom je er niet makkelijk in. Zij die oordelen buiten God hebben God als vijand. (vers 19)

Calvijn bedrijft op vele plaatsen valse wiskunde, wat een kinderziekte van de reformatie was. Dit had veelal zijn wortels in het varkensgrieks en een gebrek aan kennis van de Aramese talen. Alhoewel Calvijn los probeert te komen van de eerdere Laodiceaanse kerk heeft het hem toch nog veelal in de grip, maar werkt hij ook aan het pad eruit. Wij moeten daarom de kinderziekten van de reformatie leren kennen.

Calvijn heeft het over zwakke en tere kinderen die zijn onderworpen aan de roede van God om hen tegen de zonde te bewaren. Als dat niet werkt om de bandeloosheid te bedwingen, dan komen er gesels. Calvijn stelt dat er geen blinde drijving van het noodlot is. (vers 14) Als matige straf geen vrucht oplevert dan haalt God de hamers erbij om stuk te slaan, stelt Calvijn.

Waarom lijdt men soms langdurig ? Omdat de wortelen van de zielsziekten soms veel dieper liggen, en niet bereikt kunnen worden door slechts kort lijden, stelt Calvijn.

Calvijn waarschuwt ook tegen bekrompen geloof. Er zijn allerlei soorten geloof door de leugen vervaardigd om de mens te misleiden, zoals ook ijdel geloof waar Calvijn veel tegen waarschuwt. Vandaar dat Calvijn veel de nadruk legt op het ontmaskeren en bestrijden van de zonde en zo ook het sobere leven veelal bespreekt. Telkens weer moeten de touwtjes gevierd worden als de mens in zijn stijfnekkigheid het allemaal wel denkt te weten. Calvijn is zich bewust van de Jezus-drugs die van generatie tot generatie wordt verkocht, en het verabsoluteren van vaderschap en zoonschap, iets waar hij zelf ook nog van los moest komen. Soms gaat hij wat te snel in zijn geestelijke wiskunde, en forceert hij dingen, om er vervolgens later weer van terug te komen, en er dan vervolgens weer inspringt. Calvijn is in principe in het ‘heen en weer’, om zo er een weg uit te vinden. Hij weet dat hij er niet zomaar uit kan, maar dat hij eerst dieper moet. (vers 7)

Vaak zijn het de hovelingen, de vleiers, veelal hoogmoedige mensen, die zich verzetten tegen het diepere en langere lijden, tegen de hardere tucht. Toch moeten we ook dat lijden dragen, stelt Calvijn in zijn bespreking van Johannes 4. (vers 49)

---

29. DE JEUGD VERKOCHT AAN DE MOLOCH

Het dragen van het lijden, de pinnen door het vlees, het dragen van het geestelijke visnet gaat ook om de toewijding tot het langere, chronische lijden, wat nodig is om tot de wortels te komen van de zielsziekten en de kinderziekten van de reformatie.

In de bewoordingen van Calvijn is dit het ware werk, wat niet door de wereld geacht wordt, en ook niet wordt beloond, maar wordt bespot. Wij moeten ons uitstrekken naar het dubbele lijden in die zin om behoed te blijven tegen de zonde, zodat God in ons leven kan werken. Dat is een harde gesel, en alleen de harde gesel kan de diepere zielsziekten bereiken. Dat kan niet door kortstondig en licht lijden van een paar dagen, stelde Calvijn. Wij moeten daarom zowel roede als gesel in ere houden. Beiden zijn nodig. Soms verdubbelt God onze lasten, verhardt God de harten van mensen om ons heen voor die reden. Wij moeten van geen bevrijding willen weten om deel te hebben aan de hogere opstanding. De wereld kent een heel kort en licht lijdenspad op weg naar de opstanding van het vlees. Dat is een lagere en valse opstanding, die heel religieus kan zijn. Wees dus op de hoede. Calvijn waarschuwde er tegen.

Het armoedsloon is spot. Dat komt ook in de nieuwe bijbel voor. Wij moeten het spotkleed dragen. Dubbele lasten. Niet het lijden op zich, maar ook de spot die het met zich meebrengt. De mensen om ons heen lachen om het geestelijke, om het diepe, want het bedreigt hun oppervlakkigheid. Als je het over het smalle pad hebt, dan vinden ze dat belachelijk, want ze gaan voor het gemak, ze maken zich geen zorgen om de zonde, zoeken de zonde niet uit hun zielen te delgen. Ze zijn aardsgericht.

Zondert u af en zoek de Heere. Waarmee u omgaat wordt u mee besmet. Vier geen feest met de vijand, huichel niet met hen, bestrooi ze niet met vleierij, want dan bent u een vijand van God. Lach niet met hen. Het laatste boek van de nieuwe bijbel is er duidelijk over. Ook Calvijn heeft hierover gesproken.

Soms moet de pin diep gaan, en soms moet het lijden lang duren. Soms moet er harder gestreden worden, harder geslagen, opdat de zonde of zielsziekte daadwerkelijk kan afsterven. Zachte middelen werken niet altijd. Zachte middelen kunnen een gevaar zijn. Ze kunnen stinkende wonden maken. Hoe diep moet het lijden gaan voordat de oren van de ziel doorboord kunnen worden ? De oren van de ziel zitten vaak vol met troep. Het kwaad wil niet dat de mens van het Woord zal horen. Het kwaad heeft de mens doof gemaakt tot God. God spreekt tot een muur. De vijand heeft echter gemakkelijke ingang, want die spreekt tot welwillend vlees. Hoe diep moet het gaan om oren te openen ? Hoe lang moet het duren ? Soms zegt men : ‘Het gaat maar door en door, al dat lijden.’ We zijn nu in een tijd van mijnenwerk, en er is nog niet diep genoeg gegaan om de stenen los te wrikken. Blijf vasthouden aan het mijnenwerk. Mensen zijn mijnen, en God werkt in die mijnen, om oren te openen. De mens wordt zo onder langdurige zorg gesteld.

Welwillend is het vlees. Welwillend tot het kwaad. Snel snellen de voeten om bloed te vergieten. Het is normaal in deze wereld, het is gewoonte. Het is traditie. Men handelt met het vlees. Men denkt het leven te kunnen opkopen, maar het smalle, bittere pad gaat veel dieper. Men zou zich moeten uitstrekken om het verhaal van Job te kennen, wat in de nieuwe bijbel verder wordt uitgediept.

Ben je misschien tot te zachte roeden gegaan ? Ben je misschien tot te korte paden gegaan ? Dan kom je er niet. Dan is het tijd om terug te keren.

Dat langere pad komt uiteindelijk aan als wij het geen eigen grenzen op gaan leggen. Vaak kapt men God af en staat men God in de weg. Vaak denkt men God te kunnen bedriegen. Ook gebruikt men God als excuus. God verhardt de harten van de hoogmoedigen, lokt hen met hun eigen middelen. God trekt hen dieper op hun eigen paden en laat hen zien dat het uiteindelijk dode wegen zijn. God levert over aan de leugen, hen die de leugen liefhebben, als loon, want wie leugen zaait zal leugen oogsten. Het spiegelt terug naar hen. Wie liegt krijgt er een tweede leugen bij van God. Zo bouwen mensen koninkrijken van leugen, en God staat het toe. Voor een ieder is er loon. God's taak is het om de leugen vet te mesten voor de slacht. Uiteindelijk kan men dan zien waar de leugen naartoe leidt. God laat de leugen bestaan opdat er aandacht aan gegeven kan worden in de prediking.

Soms zegt men : 'Die depressie duurt al zo lang', maar het duurt zo lang als het moet duren. We geloven dat God geneest, maar we moeten oppassen dat we geen genezing buiten God om gaan forceren, als voortijdige genezing in de geloofsbeweging en voorspoedsbeweging. Dan wordt er een binding weggenomen, maar komt er een grotere binding ervoor in de plaats. Een ziekte wordt genezen, maar een grotere ziekte komt ervoor in de plaats. Het is de opstanding van het vlees, waar Calvijn zo tegen waarschuwde. De opstanding van het vlees wordt bewonderd door het vlees. We zien dat overal in de wereld. Het is hetzelfde als mannen met grote opgeblazen spieren die bewonderd worden in zowel wereld als kerk. Ik noem kerk want dit komt zelfs op grote schaal voor in de kerk. Schaamteloos. Men houdt van het opgezwollen vlees, van het vlees wat is opgestaan en wat door miljoenen aanbeden wordt. Ik zal u vertellen dat dit zelfs op bijbelscholen gebeurt. De gereformeerde vaderen waarschuwden hier met klem tegen, zoals Paulus er ook tegen waarschuwde, en Calvijn. Ook Jezus waarschuwde tegen grootheidswaanzin.

Opgepoft vlees wordt nagevolgd en nagebootst, en God heeft hen eraan overgeleverd. Het is de opstanding van het vlees. Je kijkt dan de geestelijke dood recht in de ogen. Alles is voor de uitwendige vormen. Het is verschrikkelijk te zien hoe jeugd hierin wordt meegesleurd. Het heeft niets meer met het smalle pad te maken. In de wat strengere gereformeerde kerken komt dit veel minder voor. Daar zie je veel minder die wereldse gezichtsuitdrukking van vleselijke wellust, maar meer de soberheid en de eenvoud, die zich over dit soort dingen juist zou schamen. Hoogmoed heeft de lichtere kerken ingenomen. Men zaait hoogmoed en oogst opgeblazenheid en grootheidswaanzin, en God laat het toe opdat het in de prediking aangekaard kan worden.

Het is een heilloze weg. Een heleboel mensen staan er niet bij stil, want het is zo gewoon geworden om te zondigen. Iedereen doet het immers, en het verkoopt goed. Het is van belang dat hierover aandacht wordt geschonken in de prediking.

Wij gaan niet mee met de vuile stromen in wereld en kerk. Laten wij onze hoofden omhoog richten en niet in horizontalisme terechtkomen. Zo houden wij ons vast aan de prediking die ons gegeven is. Wij vallen niet voor sluwe verkooptaktieken van marktmannen die in zielen handelen en zich niet om de zielen bekommeren. Ze willen deze zielen volblazen met hun troep, opdat er geen of weinig ruimte is voor het Woord. Uiteindelijk leidt deze opgeblazenheid van het vlees tot de brandmerking van het vlees, want de jeugd wordt heden ten dage massaal meegesleurd in de

tattoeage gekte. Vreemde tekenen zouden op de mensen verschijnen, zoals was geprofeteerd. De opstanding van het vlees, in grote buitensporige opgeblazenheid leidt tot de opname van het vlees, het gebrandmerkt worden als slaaf. Daar hebben ze hun trots zelfs in. Daar pronken ze zelfs mee, dat ze slaven zijn van het vlees. ‘Ik mag er ook bijhoren.’ Hier wenen en klagen de profeten over. De jeugd is verkocht aan de Moloch. De oudere generatie had hier tegen moeten opstaan. Nu is het de vraag : ‘Hoeveel zijn er nog overgebleven die hun hoofd niet hebben gebogen voor de afgod ?’

Dat mensen hier rijk van worden staat buiten kijf. Ze worden schaamteloos rijk van het vlees. Ze eten het zelfs, en dat is een ander groot probleem in de gemeente vandaag de dag. Men leeft door het vlees en van het vlees. Ze zijn niet getemperd door de vreze des Heeren. Toch spreken ze net als anderen hun oordelen uit over alles wat hen in de weg staat. Ze willen niet tegengehouden of gematigd worden in de genietingen van het vlees. Ze willen het bittere smalle pad niet. Zo worden ze steeds meer overgeleverd aan de brede weg die ze zich hebben verkozen. Wie vlees zaait zal vlees oogsten. Vaak, heel vaak, staan zij niet open voor rede. God spreekt tot een doof volk, waar Calvijn het ook over had. Hierover wenen en klagen de profeten.

Als je aan wereld en kerk denkt vandaag de dag, dan denk je aan grote droefheid, vanwege hoe het samengesteld is. God staat het toe, juist voor de prediking, voor de literatuur, en wijst hier doorheen een weg. Dat is een bitter pad van veel lijden en spot. Het kost wat om anders te zijn, en je moet ook zorgen dat je op het smalle pad blijft, en niet op de andere brede weg te komen, namelijk de brede weg van de farizeeërs, want dat is religieus vlees voor een ieder die weg wil vluchten van het wereldse vlees. Er is werelds vlees, werelds vlees in de kerk, en er is ook religieus vlees, en dat kan heel heimelijk gaan. Trotse mensen hebben dat vaak niet door, omdat ze vaak al heel lang op deze akker hebben gezaaid en zo verblinding en misleiding hebben gebaard, leugen op leugen, wat ze overigens veel met de waarheid mengen. Calvijn wees erop dat mensen hun eigen meningen graag met het Woord van God mengen, dus blijf op je hoede. Dit is een wereld van groot bedrog, waar de kerk ook zeker bij hoorde. Vandaar dat Calvijn tegen zowel wereld als kerk streed, en hij deinsde ook niet terug om de grote afgoden van de kerk aan te vallen, zoals de grote Jezus-afgod. Maar het gevaar dat bij Calvijn liep was farizeïsme. Calvijn was een enorm heerszuchtig man, en religieus opgeblazen. Hij was een theocraat, gevaarlijk ook. Daarnaast was hij in velerlei opzicht een briljant theoloog. Vandaar dat het de grootste fout zou zijn om Calvijn zomaar overboord te kieperen alsof het er allemaal niet toe deed, want God werkte ook door hem heen voor de reformatie. Twee lijnen liepen er door Calvijn, een gereformeerde lijn en een gedeformeerde lijn. Zowel theologische evolutie als devolutie liepen door hem heen.

Calvijn : We komen er niet zomaar omheen, en ook niet zomaar doorheen. Kleine kinderen moeten getraumatiseerd opgroeien met sommige van Calvijn’s inmiddels achterhaalde, middeleeuwse ideeën. Vandaar dat we er aandacht aan besteden in de prediking. Het laatste woord over Calvijn is nog zeker niet gezegd. We hebben zijn serie over de synoptische evangeliën besproken, en nu zijn we bezig met zijn serie over het Johannes evangelie.

---

30. GEREFORMEERDE VADEREN : VAN CALVIJN TOT VELEMA

Calvijn stelt de mens kan niks. Het zijn passieve lijdenswerken wanneer de mens daar ligt. Het zijn armoedswerken die normaal gesproken geen loon opbrengen, en de mens mag ook het loon niet zelf bepalen, dus in die zin is het loon omgeven met genade, in de zin dat God het loon bepaalt.

Normaal gesproken stelt Calvijn het bot, geeft dan nuance, en stelt het dan weer bot, als botjes met veren die eraan hangen. Calvijn redeneert vanuit het bot. Hij gaat daar zeker niet te snel in, en trekt het ook weer snel terug, zodat de mens het niet kan misbruiken.

Geestelijken worden geroepen, uit hun families, worden afgezonderd, zodat ze zich volledig op hun taak kunnen richten. Dat was met Samuel zo, Jeremia, Jezus, alle oude profeten, en later de monniken. Die moet je loslaten.

God’s mooie schepping is vernietigd. Ouderlijke zorg wordt verwijten genoemd. De mens laat zich niets gezeggen. Voor ouderlijke correctie staat de mens niet veel open, en lacht erom.

Het is een teken van de tijd dat kinderen ongehoorzaam zijn aan hun ouders en zich niets laten gezeggen.

Wie kan leven in een wereld van zoveel haat ? Men praat overal vrolijk omheen. Dingen in je leven vallen weg. Iemand zei eens dat de wereld er niet is om je gelukkig te maken, maar om je te frustreren zodat je God in je binnenste gaat zoeken. Dat is je enige kans voor leven. De rest is allemaal ijdel bedrog.

In deel 8 van Veelvuldig vragen naar de weg uit 1993 stelde J.H. Velema, christelijk gereformeerde predikant (1917-2007) dat Saul een man was die eigenwillige wegen ging om de Heere te dienen op zijn eigen wijze, en die God’s bevelen interpreteerde naar eigen snit en smaak. We zien in het leven van J.H. Velema dat hij echt tegen deze geest heeft gestreden. Hij is er tegen opgestaan, tegen de Saul mentaliteit. Hij stelde dat het geestelijke van God van Saul vertrok door zijn gedrag. We moeten zo oppassen. Oppassen voor religieuze vanzelfsprekendheid, veronderstelde wedergeboorte. J.H. Velema wees op het belang van de vreze des Heeren. Hij werkte als predikant in verschillende plaatsen. In Steenwijk van 1940-1946, in Bunschoten van 1946-1951, in Zwolle van 1951-1955, in Apeldoorn van 1955-1975, en in Nunspeet van 1975-1986.

J.H. Velema liet zien dat Saul door moedwillige ongehoorzaamheid de deur had geopend voor boze geesten. Velema liet zien dat het om een boze geest Gods ging, een boze geest die in bezit was van God, die bij God vandaan kwam, en die God daartoe gebruikte. God kan dat doen. Velema wijst er op dat dit al door Oudtestamentici zoals de Bondt en Goslinga zo werd uitgelegd. De boze geesten Gods waren geesten die onder de regering van God stonden, en die kunnen door God worden uitgezonden, en ze kunnen alleen iets doen als God het toelaat of er bevel voor geeft.

Velema wijst erop dat de methode van God heel anders is dan die van de mens. Hij noemt dat de boze geesten Gods onder heerschappij van God staan, en dat ze niet buiten God’s raad en wil om opereren. Dit wetende is het voor een mens van belang om beheerst en geleid te worden door het geestelijke van God.

Uiteindelijk staat dan zowel mens als geest onder de heerschappij van God, of ze nu uit den boze zijn of niet maakt dan niet meer uit, want God gebruikt alle dingen om het te volbrengen. Alles zal functie hebben, zowel goed als kwaad, en dat is een mooie belofte.

Het kan niet allemaal veranderd worden zoals de mens het wil, maar het kan wel bruikbaar worden. Wij moeten daarom op onze hoede zijn voor buitensporig fatalisme, want God is creatief genoeg om het tot goede einden te brengen. Is God niet groter dan alle drama die de mens heeft verzonnen ? Wij mogen niet lichtvaardig denken over zonde en eeuwigheid. Het zijn ernstige zaken, maar God weet met alles raad. Dit schenkt echter geen ruimte voor overmatige romantiek, want God moet de zonde straffen, en de mens mag absoluut niet zondigen, en dient te ontsnappen uit de sprookjeswereld van Laodicea. Het is een gruwelijke straf die over de zonde zal komen, maar God toornt niet voor eeuwig. God is niet onmachtig in zijn toorn, straft het kwaad niet overmatig. Wie denkt weg te komen met zonde heeft het mis, maar Calvijn wees erop dat God na elk oordeel ook weer het oordeel matigt, de touwtjes laat vieren. Er is bij God dus eb en vloed die elkaar afwisselen. God’s toorn kan ook weer terugkomen als men weer indut. Het is dus van belang maar men moet dat niet overmatig vereeuwigen en verabsoluteren. Calvijn noemde de eeuwigheid een feit, maar noemde de hel verder beeldspraak, zonder aan de ernst ervan af te doen. Het waren van verborgen dingen waar hij geen ijdele nieuwsgierigheid over wilde hebben, en die hij dus ook maar heel voorzichtig besprak. Laten we in deze dingen niet overdrijven. Daartoe zijn we niet geroepen.

Zowel Calvijn als Velema lieten een spoor zien waar we moesten zijn : we moesten de dingen van boven zoeken, en niet de aardse dingen en de aardse voorstellingen. Beiden streden zowel tegen afgedwaalde wereld als afgedwaalde kerk. Allereerst strijdt je dan tegen de dwaling in je eigen hart. Wie meent te staan, zie toe dat hij niet valle. We kennen de principes, maar voeren we ze ook uit, of blijft het alleen bij lippendienst en bij geloof ? Geloof zonder werken is dood. Ook zijn er veel dode werken. Calvijn had er een middel tegen : afsterving en afstemming, opdat God de werken door je heendoet. Men moet niet de dode letter volgen, maar tot de diepte gaan van het Woord. Daar komt veel mijnenwerk bij kijken. Calvijn en Velema hebben beiden in deze mijn gewerkt, en vele verloren en vergeten geestelijkheden opgediept. Beiden hebben ze deze geestelijkheden uitgestalt. Beiden behoorden tot de gereformeerde vaderen. Hier kan men van leren.

Als Calvijn het over de werken had, dan had hij het over het stil en leeg zijn voor God. Dat was het grootste werk, het passieve lijdenswerk, dat je niet kunt werken, maar wacht op God, je afstemt op God, iets waarvoor dus eigenlijk geen loon is, omdat het niets is, maar toch komt God daar juist aan tegemoet. Dat is wat het Lazarusloon is, het armoedsloon, geheel door God bepaalt. Het is geen menselijk loon, maar een genadeloon, want de mens is hierin geheel afhankelijk aan God. In de Institutie stelde Calvijn het te bot, met de reden misbruik te voorkomen, maar in zijn bijbelverklaringen legt hij dit diep uit met nuance, als de veer hangende aan het bot. Calvijn is beiden. Wij hopen in de komende tijd deze twee mannen, deze twee gereformeerde vaderen, nog verder te bespreken.

---

31. CALVIJN’S BESPREKING VAN JOHANNES 4:22-24

Calvijn sprak mensen niet naar de mond, maar stelde zich op als opponent om de feesttent van kerk en wereld aan de kaak te stellen. Hij sprak dat de dingen die de mens het meest behagen God doet walgen en verdrieten. De huichelaars zijn zo verblind door hun hoogmoed dat ze God ondergeschikt hebben gemaakt aan hun wil en willekeur. (Verkl. Johannes 4:24)

Alles wat aangenaam is voor het vlees is verdacht, stelt Calvijn. Hij waarschuwt tegen lichtzinnigheid.

De religieuze schijn van het zwakke vlees met al zijn plechtige, uiterlijke ceremoniën noemt Paulus de eerste beginselen van de wereld, als spiegelingen. Er is verschil tussen spiegelingen en werkelijkheid, dus daarom zal men tot de oerprisma moeten komen. Gaat men tot de bron, of volgt men gewoon de stroom. Hier vinden zoveel dwalingen plaats waar Calvijn op wijst. De mens is in een doolhof terechtgekomen en moet terug. Vele kerken, bewegingen en religies hebben hun valstrik opgezet, en we moeten daarbij opmerken dat het vaak voor de markt is. In het geestelijke en religieuze wordt volop handel gedreven, en daarin hebben velen een doel. Dat is de wereld zoals ze is. Dat is helaas ook zo in de medische wereld, dat ze medicijnen maken om te kunnen verkopen, en daarom wordt diagnose vaak geforceerd. Zij worden gedreven door marktdrang en dat is vaak geen betrouwbare raadgever.

Paulus noemt het de beginselen van de wereld in Calvijn’s vertaling van Galaten 4:9. We moeten er dus pastoraal mee omgaan, of met zorg, niet zomaar geestelijk op zich, want dat kan ook heel zorgeloos zijn, en van het geestelijke hebben ze ook een markt gemaakt. Calvijn stelt dat de schrijver van Hebreeën het oude Heiligdom ook aards noemde. Het is dan wel geestelijk, maar in de vorm is het aards, en daarom is het pastorale zo belangrijk. We zien dat ook in het leven van Calvijn, dat hij zorgdrager wil zijn, dat hij deze onderwerpen met zorg wil omhullen en bespreken, op pastorale wijze, niet zomaar als geestelijke, maar in die tijd was de mens vaak nog overreligieus, tot het punt dat het niet meer menselijk was. We lezen ook van Calvijn’s buitensporige gedrag op sommige tijden, alsof hij tot dronkenschap werd vervoerd in zijn religieuze ijver, en dan sloeg hij geheel door naar de andere kant, wat calvinisten ook zeer zeker niet tegenspraken. Er werd vergelijking gemaakt met de duistere zijde van David die ook soms doorsloeg naar de andere kant. Hoe dan ook kunnen we en moeten we van Calvijn leren als hij bij zijn zinnen is, wanneer hij door God wordt geleid en pastorale instructies geeft voor de kerk. Het was het begin van de reformatie, en de reformatie had nog kinderziektes. We kunnen het kind niet met het badwater weggooien, maar we moeten het verschil kennen tussen kind en badwater, tussen kind en kinderziekte. Daartoe is deze opleiding nodig. Dat is dus doorgaans een pastorale opleiding en niet anders.

Calvijn stelde dat de Joden strijdlustig en hardnekkig waren om vast te houden aan hun tradities toen de waarheid van boven werd onthuld. Men wil vasthouden aan de bedekkingen. Men wil vasthouden aan de beginselen van de wereld, ook de beginselen van de kerk, want het water van de waarheid is koud voor hen, onbekend. Maar zo zijn de christenen ook als de volle waarheid wordt onthuld die beloofd was, als de christen hoort van de onthullingen van het verborgen manna, van de witte steen, van het boek des levens. Toch is dat de enige weg voor overwinning. Aan de overwinnaars wordt het gegeven, niet aan de lafaarden die bang zijn er niet meer bij te horen. De schrijver van de Hebreeënbrief spoort aan om niet vast te houden aan de beginselen, zoals Paulus

dat ook verkondigde in de Galatenbrief. Hoevelen kunnen niet laten gaan ? Het gaat hier om marktwaarde en sociale waarde, waarin men status meent te vinden, en dat is belangrijk voor hen. De mens houdt van het tijdelijke en vluchtige. Men heeft dat lopen verabsoluteren en vereeuwigen, men heeft het lopen vervleselijken tot materie, en nu kan men de weg niet meer terugvinden, want deze vorst wil hen niet meer laten gaan. Men is tot overontwikkeling gekomen ten koste van het geestelijke en pastorale. Dit is een teken van mentale en religieuze steroïden. De mens is verslaafd, en reageert ook als een verslaafde. De mens heeft de overdosis allang gehad.

Calvijn noemt het grove en vleselijke praal die niet door de vingers gezien mag worden. Het had zich diep geworteld in de kerk. Door en door vleselijke praal als holle geraamten, noemt Calvijn het. Daarom noemt hij pastorale afzondering ook zo belangrijk. Het monnikenpad komt daaraan tegemoet, en ook dan moet men oppassen voor het bouwen van koninkrijkjes. Men moet pelgrim blijven. Men moet blijven strijden tegen de ijdele praal van het vlees, die overigens ook de grootste wil zijn in het lijden en de grootste in vroomheid. Op elke hoek van het monnikenpad ligt het farizeïstische gevaar, wat daar als een monster in de struiken loert. Velen worden gegrepen.

In hun hardnekkigheid vleien en prijzen zij zichzelf, stelt Calvijn, zodat zij niet weten wat zij doen, en vandaar dat Calvijn wijst op het belang van de kennis die van boven komt. We hebben het dan over de pastorale kennis. Het is niet zomaar geestelijke of religieuze kennis. We kunnen stellen dat de mens een openbaring nodig heeft over wat het Woord van God is en inhoudt.

---

32. DE ONTSNAPPING UIT LAODICEA

Calvijn stelt in zijn commentaar op Johannes 4 dat de waarheid niet zomaar tegenover de leugen staat, maar tegenover de vormen die de mens heeft bijgevoegd, voor uiterlijke vertoning, omdat de mens vlees is en daarom ook behagen heeft in het vleselijke. De vormen bieden verder geen vastheid. Het zijn verzinsels van de mens in hun overmoed en lichtzinnigheid. Zo heeft de mens de macht gegrepen door zijn eigen eigenzinnige vindingrijkheid, en vindt hierin trots als het zich gaat inburgeren en algemeen bekend en aanvaard wordt. Zo is dat vroeger gegaan. Men heeft dit allemaal lopen ophoesten, al die kerken en bewegingen, al die religies, en men heeft het tot God gemaakt, als een afgod. Dit zit zo vast in de mens dat er bijna geen ontsnapping is. Toch moet men uit Laodicea ontsnappen. Er is een pad.

33. CALVIJN’S BESPREKING VAN JOHANNES 4:10-23

Het volk is ten gronde gegaan door een gebrek aan kennis. Dat is de boodschap van Calvijn. Men kan de godsdienst niet zomaar op goed geluk beproeven, want zonder kennis van zaken volgt men gewoon hersenschimmen of eigen inbeelding na. Calvijn noemt het natte vinger werk. Het vlees heeft zich zo verstopt achter tradities, en veracht datgene wat niet traditioneel is, terwijl tradities bijkomstig zijn, en met de komst van het evangelie teniet zijn gedaan. De mens dwaalt als hij door zijn eigen gedachten alleen wordt geleid zonder het Woord of het bevel van God, stelt Calvijn. (Verkl. Johannes 4:22-23)

We moeten hierbij opmerken dat het allereerst om geestelijke oorlogskennis gaat en niet zomaar geestelijke of pastorale kennis op zich, want het vlees is bedriegelijk. Calvijn noemt dat het vlees door beloningen afvalligen tot zich lokt. Calvijn noemt dat het vlees blindelings het voorbeeld van de vaderen volgt, en zo bij de verkeerde vaderen terechtkomt, vanwege achterstelling van het bevel van God. We kunnen hierbij opmerken dat het vlees het bevel van God verduistert en verdraaid.

Calvijn stelt dat het vlees hierin zeer ijverig kan zijn. Hij noemt dat dit meestal komt door hoogmoed en een overmatig zelfvertrouwen. (Verkl. Johannes 4:20) De mens matigt zich teveel aan, en is hierin ook een gruwelijke na-aper. Calvijn stelt dat ook de tijden worden verward en de bedelingen, dat men niet meer weet of men het nu bij de kop of de staart heeft. Calvijn ergert zich terecht aan de onmetelijke hoop tradities waaronder de kerk dit allemaal heeft lopen bedelven. De Joden hadden hun offers, en de christenen verzonnen zo in dezelfde lijn hun tradities van de Jezus-offers, stelde Calvijn. Bij Calvijn kom je uit op een hele enge, ijle en eenvoudige Jezus die niets met de krachtpatserijen en opsmuk heeft te maken van wat de kerk heden ten dage van Jezus heeft gemaakt, en Jezus was al helemaal geen superheld. Bij Calvijn is Jezus op een heel karig rantsoen gezet, meer in de lijn van de arme Lazarus, die in de leer van Calvijn ook de sleutel is tot het Jezus geheimenis, en het enige loon voorstelt wat een mens van God kan verdienen, als er al iets te verdienen valt. De zwaardere bevindelijk-gereformeerde kerken, of nood-kerken hebben hier oog voor gehad, en prediken de ‘Raak mij niet aan’-Jezus, een hele voorzichtige Jezus die je niet zomaar naar willekeur kunt rondbazen zoals ze dat in de lichtere kerken vaak traditioneel denken te kunnen doen.

Er blijft niet veel van Jezus over in de leer van Calvijn. In de bewoordingen van Calvijn zou de kerk volledig traditioneel ‘bejezust’ zijn geworden ten koste van waar het daadwerkelijk voor stond. Toch predikt Calvijn Jezus, als voorbeeld en herinnering, en is Jezus voor Calvijn van belang, vanwege de kennis waar Jezus voor stond, en wat heden ten dage in de kerk verloren is geraakt onder de hoop tradities die het vlees heeft gemaakt om veilig te blijven tegen de toorn van God. Calvijn legt het uit, zo goed en kwaad als dat destijds ging, maar hij gaf zeker handvaten voor de kerk mee, een richtsnoer voor de reformatie. Dat daar ook een gedeformeerde lijn doorheen liep is bekend, wat ook door de calvinisten wordt erkend, en wat weggesneden dient te worden. Dit houdt in dat er schriftkritisch en exegetisch met Calvijn omgegaan dient te worden, dat men er niet te licht over moet denken, want velen zijn in een psychiatrische kliniek terechtgekomen vanwege enkelen van Calvijn’s leringen die niet in het grotere verband zijn verkondigd. Eerlijkheidshalve heeft Calvijn ook gewezen op zijn bijbelverklaringen om zijn soms nogal extremistische stellingen ook nuance te geven en enigszins weer te matigen. Calvijn was een man van de touwtjes straktrekken en

daarna laten vieren, om ze vervolgens weer strak te trekken, een man van eb en vloed dus. ‘Stel het bot, geef het nuance, en stel het dan weer bot, zodat het vlees er geen voordeel op behale.’

Calvijn noemt de kerk bedwelmt door eigenliefde waardoor de kerk niet open kan staan voor de eerste prikkels van berouw. De kerk is in een diepe slaap. Hij noemt het afgestompdheid. Het drijft de kerk tot allerlei uitzinnigheid. (Verkl. Johannes 4:17,19,20)

In de verklaring die Calvijn geeft van Johannes merkt Calvijn op dat het volk zo hardnekkig is dat normale middelen niet meer helpen, maar dat God hardere middelen moet gebruiken, zoals wanneer de olie smakeloos is geworden moet men azijn toevoegen. Generatie na generatie wordt aan deze ketenen meegesleurd, en de zielsziekten gaan zo diep dat alleen langdurig lijden hieraan tegemoet kan komen om deze diepte te kunnen bereiken opdat de zielsziekten ontworteld en uitgeroeid kunnen worden, anders is er geen hoop meer. De mens moet dus leren het langdurig lijden in zijn leven, waar soms maar geen einde aan lijkt te komen, aanvaarden uit de hand van God voor bescherming tegen de zonde die zo listig is en al zo diep heeft gewerkt in het voorgeslacht dat geen kind hieraan zomaar kan ontkomen. Ieder kind groeit op geketend aan het vlees, wat diepe verwondingen in het kind heeft geslagen, wat zichzelf diep in het kind heeft geimplanteerd. Vandaar dat de mens op deze aarde buiten het paradijs gedoemd is tot langdurig lijden wat men gewillig dient te dragen. Calvijn zegt dat een tweedaags of driedaags lijden alleen niet veel kan bewerken. Er is meer tijd voor nodig. Het moet dieper gaan. Vandaar dat de sobere mens lijdzaam dient te worden en op het smalle en lange pad dient te gaan. Men heeft Jezus vandaag de dag als een clown opgericht om hieraan te kunnen ontkomen.

De ellendekennis tot berouw is dan het enige wat de dartele hardnekkigheid in de mens kan verbreken als door een ploeg, stelt Calvijn. Het staat hoog op Calvijn’s lijst van belangrijkste theologische stukken van zijn leer. Het staat voorop. Daarbuiten vindt de mens slechts gruwelijk bedrog. Hiermee zijn de zwaardere gereformeerde kerken of noodkerken mee verder gegaan vanuit de afscheiding van 1834 en met name ook de afscheiding van 1953 die daar hoofdzakelijk over ging, in navolging van Calvijn.

De mens heeft maar een kleine genade nodig, stelt Calvijn. Zoals het verderf waaraan het lichaam is onderworpen maar tijdelijk is, zo zijn ook de middelen van ondersteuning tijdelijk en vergankelijk. (Verkl. Johannes 4:13) Mensen hebben tijdelijke middelen en ook personen boven God geplaatst. Calvijn laat zien dat de mens gretig misbruik maakt van de vaderen, omdat zij die niet kennen, en God al helemaal niet, en zich toch van alles aanmatigen.

Calvijn wijst er telkens op dat God geen mensen verkiest naar menselijke waardigheid. Telkens weer gaat God de voornamen voorbij om zich te richten op de eenvoudigen die niet geacht worden door het volk. (Verkl. Johannes 4:10) Hij heeft het pad van de arme Lazarus uitgestippeld om aan het lot van de rijke man te ontkomen. We kunnen de rijke man zien als het beeld van Laodicea, en vandaar dat er ontsnapping nodig is hieraan, wat over het pad van de arme Lazarus gaat. Velen staan echter aan de kant van de rijke man en willen niets van de arme Lazarus weten, ook al zijn ze religieus en zelfs geestelijk ingesteld. Hoe kan dat ? Ze zijn het pastorale, oftewel het zorgdragen, vergeten, hebben het verruild voor religieuze poespas, en ze zijn de geestelijke oorlog tegen het vlees vergeten die diep gaat.

---

34. GEREFORMEERDE VADEREN : VAN CALVIJN TOT VELEMA - 2

Met hete, vurige voorhoofden, zwaar bitter, verdedigen sommige fanatiekelingen in de evangelische beweging de letterlijke eeuwige hel alsof dat zo in de bijbel zou staan. Sommige gereformeerden kunnen er ook wat van, met name hen die tussen licht en zwaar inzitten, of gewoon de lichteren die nogal lichtvaardig met de bijbel omspringen, en gewoon letterlijk nemen wat er staat. Met vurige, bittere hoofden stellen ze dat het er zo staat, dus dan moet het wel waar zijn. Kent u de stokpaardjes ? Telkens komen ze terug : ‘Waar de worm niet sterft,’ ‘Jezus sprak meer over de hel dan over de hemel,’ ‘Openbaring staat er vol mee, en stelt het duidelijk,’ ‘Arme Lazarus en de rijke man,’ en ga zo maar door. Jezus zei dat hij in gelijkenissen sprak, en Openbaring is verder een allegorisch boek, wat ze hebben lopen verletterlijken. Calvijn, alhoewel hij de eeuwigheid serieus nam, stelde ook dat wat de bijbel sprak over de hel beeldspraak was. Het opleidingsniveau in deze dingen is zeer laag. Fanatieke jonge, onkundige volwassenen geven het door aan onwetende kinderen, en zo verspreid het zich snel.

De gereformeerde vaderen hebben genoeg over dit onderwerp uitgelegd, dat het dichterlijke beelden zijn. Toch zijn er ook predikanten die de letterlijke eeuwige hel blijven doorduwen. In deel 8 van Veelvuldig vragen naar de weg, uit 1993, stelt J.H. Velema dat minder dan de helft van gereformeerde kerkleden nog in het bestaan van de hel gelooft. Nu kun je over het onderwerp van de hel er aan twee kanten afvallen. Je kan een extremist worden, of je kan gaan doen alsof er helemaal geen gevolgen zijn voor de zonde. Het is dus oppassen geblazen. Dat er beeldspraak werd gebruikt over de hel wil niet zeggen dat er geen loon is naar werken. We moeten het alleen niet overdrijven. De mens heeft de hel zowel onderschat als overschat. J.H. Velema wilde hierbij opmerken : Strijdt om in te gaan, en ook dat we het oordelen over onze medemens moeten overlaten aan de Heere. Ook Calvijn was er zeer voorzichtig in en stelde dat het om de verborgenheden Gods ging waar we niet ijdel nieuwsgierig in mogen zijn. We moeten vrezen om zomaar iemand uit de losse pols, met de natte vinger, te veroordelen, bijvoorbeeld omdat zo iemand andere opvattingen er op na houdt dan de onze. Dan is ineens Calvijn’s stelling weer belangrijk dat God niet mensen verkiest op basis van menselijke maatstaven, dat God heel anders rekent dan de mens, en dat God juist het door wereld en kerk verachte en verworpene heeft uitverkoren. God verkiest juist de moeilijk opvoedbaren, want die hebben die aandacht nodig.

J.H. Velema neemt een voorzichtig standpunt in. Hij gaat niet zo ver te stellen dat mensen die niet naar de kerk gaan niet bij God kunnen komen, zoals sommige kerkmensen tot zijn ergernis zeiden. Hij wijst dan erop dat hoeren en tollenaars nette kerkmensen zullen voorgaan in het koninkrijk van God. Hij noemt het hard en liefdeloos als de ene mens de andere mens hierop oordeelt. Hij stelt dat God het hart kent, en dan weer wijst hij op het strijden om in te gaan.

J.H. Velema wilde pastoraal met de mens blijven omgaan, zorgdragen voor de mens, met verantwoordelijkheid. Dat houdt ook nuance in. Wij moeten geen dode en dodende letterslaven zijn. Ook hamerde hij op de geestelijke strijd die gevoerd moest worden, en waarschuwde hij de mens, want dat hoort ook zeker bij het pastorale. Een ware herder beschermt zijn schapen tegen de roofdieren, en valt de roofdieren ook aan als het moet. Zo’n herder was J.H. Velema.

Hij komt dan tot een ander thema waarover veel strijd en twist is in de gemeente Gods, namelijk loon naar werken. Hij noemt dat het woord ‘loon’ bij sommige kerkleden werkt als een rode lap op een stier, dat zij dan ineens heel erg op hun hoede zijn vanwege dat het hen altijd is geleerd dat de nadruk ligt op de vrije genade en niet op de goede werken. Men is van het woord loon al snel vies. J.H. Velema wijst erop dat ook al bouwt de werker verkeerd, en zal zijn bouwwerk vergaan, hij zal zelf niet vergaan. Hij ontvangt dan geen loon zoals de andere bouwer, maar er is nog steeds een grond voor hem. Het gaat daar dus helemaal niet om. Voor Velema horen genade en loon bij elkaar, zoals Berkouwer het ook uitlegde. Er is geen tegenstrijdigheid. Heb je geen loon, dan is er wel genade. Heb je wel loon, dan heb je ook genade. Hij wijst op de verscheidenheid op aarde, die er ook in de hemel is. Als er goede werken zijn, dan zijn dat eigenlijk de werken van God door de mens heen. Het hoort dus bij elkaar, genade en werken. De mens hoeft er niet achterdochtig of paranoïde over te zijn. Net als Calvijn stelt Velema dat genade beslissend is wanneer het aankomt op loon. De genade bepaalt de mate van het loon, maar sluit het niet uit. We kunnen stellen dat genade betekent dat het vanuit God wordt beredeneert en niet vanuit de mens of de werken op zich. Iemand kan heel veel werken, maar als dat niet uit God gebeurt, dan is het niet veel waard. Vandaar dat Calvijn zijn afstemmingsleer heeft, en dat het ware werk vaak juist niet om werk gaat, maar om passief lijden, dus dan krijg je eigenlijk een soort loon omdat je gedurfd hebt te wachten, en niet bent uitgetreden door het vlees. Nu is het wel belangrijk hierbij op te merken dat genade heel bedriegelijk kan zijn als het buiten deze werken omgaat, en daarom hoort het bij elkaar. Het menselijke vlees is volleerd in het bedriegen, juist ook als het aankomt op deze religieuze termen. Genade betekent niet wees maar roekeloos en willekeurig, maar is juist een oproep om het oordeel aan de Heere over te laten en niet aan de vreemdsoortige wiskunde van de mens. Zoals geloof zonder werken dood is, zo is genade zonder werken ook dood. Vandaar dat de mens genade dient te leren, wat het is, wat het niet is, wat de grenzen zijn, hoe het zich verhoudt tot de andere religieuze, geestelijke en pastorale termen. De mens moet de semantiek en semiotiek hierover leren kennen.

---

35. CALVIJN’S BESPREKING VAN JOHANNES 1, 2 EN 3

Calvijn wijst in zijn verklaring van Johannes 3 op de ijver Gods waardoor men gedreven dient te worden in plaats van door verkeerde neigingen tot mensen gedreven te worden. (vers 25) Hij waarschuwt tegen zelfvleierij. (vers 20) Hij stelt dat de huichelaren door hoogmoed verblind slechts zichzelf behagen. (vers 19) De hoogmoedigen zijn met verkeerd zelfvertrouwen opgeblazen. (vers 10)

In zijn verklaring van Johannes 2 stelt Calvijn dat de ongelovigen door blinde drift worden voortgedreven. (vers 20). Ze zijn lauw en innerlijk verdeeld.

Calvijn wijst er op dat Jezus in de tempel kwam om de religieuze koophandel en het aardse offeren aan te vallen, want het was misbruik. Jezus richtte zo de aandacht op het geestelijke doel van de offers. (vers 12)

In zijn verklaring van Johannes 1 blaft Calvijn enorm tegen hen die met het wezen van Jezus zijn weggerend, en het werk en de bedoeling van Jezus, het plan waar het voor staat, zijn vergeten. Hier ontstaan ook alle valse Jezus-tradities die puur er zijn om het vlees te doen genieten, om de mens af te leiden van het bittere en smalle pad wat ten leven leidt. (vers 49) Calvijn wijst in de Johannes verklaring erop dat de hemelvaart niets anders is dan de kennisvaart. Uiteindelijk is dat ook waar Jezus zelf op wees, namelijk op de gnosis, de kennis, als sleutel tot de behoudenis, die de wetgeleerden van de mensen weghielden. Uiteindelijk kunnen de geboden alleen tot hun recht komen in de diepte ervan, als er voldoende over wordt onderwezen, want anders vervalt men tot wetticisme, waar Jezus tegen waarschuwde. Zo hebben de ongeletterde westerse kerken vaak regeltjes uit het nieuwe testament gefiltreerd die ze volledig van hun kennis hebben ontdaan.

Calvijn laat in zijn verklaring van Johannes 1 zien dat er een spanning in de kerken is tussen Petrus en Jezus, en wijst dan op Andreas die in eerste instantie Petrus bij de hand nam en nam tot de school van geestelijke kennis. (vers 40 en 42)

Als het over Johannes de Doper gaat als de roepende in de wildernis, waar Jesaja het over had, dan is de wildernis een beeld van de verwoeste kerk in ballingschap, stelt Calvijn. (vers 23)

Calvijn stelt dat Johannes in de ontkenningsfase was, omdat hij ontkende dat hij de profeet was en ontkende dat hij Elia was, en dit terwijl Jezus hem meer dan een profeet noemde, en Elia. Calvijn stelt dat Johannes niet liegt uit bescheidenheid, maar dat hij zichzelf afzondert van de andere profeten. (vers 21)

Net zoals Jezus laat ook Calvijn zien dat de kennis van God de deur is. (vers 18) Als niemand God heeft gezien, dan legt Calvijn dit uit dat niemand God gekend en begrepen heeft. Bekend is niet gekend. Calvijn stelt echter dat in het eeuwige Woord en evangelie God’s schoot en hart geopend is.

Calvijn laat zien dat er in de kerk een spanning is tussen Mozes en Jezus, tussen geboden en waarheid (kennis). Hij laat zien dat de geboden los waren gemaakt van de waarheid en de genade. Onder waarheid verstaat Calvijn standvastigheid, duurzaamheid, en onder genade verstaat Calvijn vervulling en betekenis (kennis). De genade is in de leer van Calvijn de vergeestelijking, dat de

geboden in het hart worden geprent waardoor de mens wordt vernieuwt. Als de geboden buiten de mens blijven, dan legt de mens ze vals uit. (vers 17)

Direct al bij het begin van zijn Johannes verklaring barst Calvijn los in gehuil, geklaag en gefoeter over hen die beweren dat omdat het Woord gezegd wordt vlees te zijn geworden en omdat God zijn zoon als mens in de wereld heeft gezonden het Woord dan ook ik weet niet wat voor vaag idee is geweest. Het Woord werd vlees, zoals de zoon van God vlees werd, dus behept met allerlei vleselijkheden, en toch durft de mens het aan te kaarten als onfeilbaar. Dan is dus het hele idee weg van de vleeswording. Calvijn foetert erover, en ziet zijn hele kaartenhuis instorten. Eigenlijk was de kerk hier weer overstuur over toen Karl Barth dit allemaal nog een keer benadrukte. Telkens weer klinkt dit door, dat de geschiedenis zich herhaalt.

We zien veelal een hele voorzichtige Calvijn, die voorzichtig omgaat met Woord en Jezus, maar soms schiet hij uit zijn slof. Soms krijgt hij religieuze vreetbuien en religieuze woede-aanvallen. Soms is zijn toorn terecht, soms niet. In sommige gevallen ging het verkeerd, heel verkeerd. Zijn temperament werd zelfs door de calvinisten als problematisch gezien. Calvijn had soms zijn gewelddadige psychoses. Dat heeft hem later in de kerkgeschiedenis tot grote problemen geleid. Het kan niet ontkend worden dat Calvijn soms de plank enorm missloeg. Calvijn stond nog aan de wieg van de reformatie. De reformatie kwam met kinderziekten. Veelal werd ook het kind met het badwater weggegooid.

Calvijn was een geleerd man met een grote roeping op zijn leven, maar hij was soms ook psychotisch en godsdienstwaanzinnig. Soms was hij zelfs gevaarlijk. Calvinisten vergelijken dit met de duistere periodes in het leven van David. Ook David heeft enorme fouten gemaakt, maar dat nam niet weg dat hij een grote taak had.

Calvijn probeert het schip nog te redden, maar het is zinkende. Hij haalt al zijn religieuze goocheltruuken uit de kast als hij vers 14 bespreekt, maar hij moet hier toch als grote verliezer aan de kaak gesteld worden, en daar ontkomt hij ook niet aan. Daar is hij woedend over. Hij haalt wat scheldwoorden uit de kast wat hij wel vaker doet als hij het niet kan winnen. Het is een verloren zaak. Hevig probeert hij alles nog te verdraaien om dingen naar zijn hand te zetten, maar tevergeefs. Hier wordt de leprechaun flink ontmaskerd.

Hij noemt ze ketters, die dit soort dingen durven te beweren. Hij noemt verschillende mensen bij name, en verheft zich dan boven hen, ook boven degene die hij wilde laten ombrengen en wat nog gelukt is ook. (Servet) We zien hier één van Calvijn’s duisterste zijden opspelen. Hevig blijft hij doorfoeteren. We zien hier dus ineens een hele andere Calvijn.

Calvijn is dialectisch theoloog. Het is spiegelings-theologie, dus het kan ook weer omgedraaid worden. Eerst is er wedergeboorte, en dan is er geloof als vrucht, maar het kan ook net andersom zijn, dat er eerst geloof is en dan wedergeboorte. Calvijn hangt de interconcentrische theologie aan. Hij bespreekt het in verschillende opzichten. (vers 13)

Calvijn laat aan het begin van de bespreking van Johannes Institutie-achtige toestanden zien dat de genade niet slechts aangeboden wordt alsof de mens een vrije wil en keuze heeft om het aan te nemen of te verwerpen. Calvijn stelt dat niemand uit de eigen wil van het vlees een kind van God

kan worden. Voortdurend zien we deze spanning in de leer van Calvijn, en gaat hij hierin niet heen en weer, maar gaat hij van bot tot bot, waarin hij nuance laat zien. Hij omzeilt de directe invloed van de mens zoveel mogelijk. (vers 12)

Calvijn noemt de mensen blind omdat het eigen denken slechts tot leugen en ijdelheid leidt. Calvijn stelt dat ze jammerlijk schipbreuk lijden in al hun eigen denken. Zo lijdt de mens aan het syndroom van ijdele kennis, stelt Calvijn. Ook is de godsdienst zo ontaardt in allerlei wonderlijke bijgelovigheden. De mens komt er niet met het natuurlijke verstand, stelt Calvijn. (vers 5) Het eeuwige Woord is wat nog is overgebleven, maar dat wordt door de mens verduisterd. Vandaar dat Calvijn wijst op de geestelijke middelen die nodig zijn voor de mens.

God draagt alle dingen door het woord of de leiding, stelt Calvijn. Calvijn stelt het zo wel vaker. Er is altijd een spanning tussen woord en leiding in zijn leer, want als het woord losgesneden zou worden van de leiding, dan is het dode letter, en de leiding moet in de context zijn van de kennis, het woord. Vandaar dat er een wisselwerking moet zijn tussen woord en leiding. (vers 4) Calvijn wijst dus op de vervulling. Het mag niet op zichzelf bestaan. Calvijn wijst op de diepte.

De zaaddrift van de mens loopt hier op kapot, want ze hebben afgodsbeelden gemaakt van de termen op zich, zonder het in het verband te houden, zonder aandacht te geven aan semantiek en semiotiek.

Calvijn dicht het woord geen tijdsbegin toe, en noemt het rede en berekening, niet van de mensen, maar van God. Dat Calvijn wijst op het belang van leiding is omdat de mens vleselijk ertussen wil springen. Calvijn noemt dat de afstemmingsleer boven alles uitstijgt, die hij op andere plaatsen in zijn evangeliën verklaring bespreekt. Uiteindelijk vindt het woord de bron in de eeuwige kennis. Calvijn wijst op de afwachtingsleer omdat hij niet overmoedig wil zijn in deze dingen.

Calvijn stelt aan het begin van de Johannes verklaring dat wereldse mensen onbezonnen dartelen in de ijdele genietingen van het leven, en dat daarom het evangelie gekomen is.

EERDER VERSCHENEN :

De oude onderwijs serie :

1 de calvijn code
2 de afrika code
3 de egypte code
4 de india code
5 de twaalf kleine profeten
6 het plumares mysterie
7 de afrika brug
8 de amerika brug
9 de filosofie van het voortijdse afrika
10 rigil kent ontsluierd - de verloren kern van orion
11 de logistieke filosofie
12 de aretaitische filosofie
13 de contextuologie
14 de recyclocratie
15 van reformatie tot regressie - de rodenbergse catechismus
16 ragnarok ontsluierd
17 het kehatitische verschijnsel
18 de venezuela muur
19 leven op de paradijs aarde
20 leven op de paradijs aarde deel 2
21 de ontsluiering van genesis
22 de wachters van dordt
23 van heidelberg tot dordrecht – reformatie en regressie
24 het orionse afrika
25 ragnarok ontsluierd 2
26 het leven is literatuur

De nieuwe onderwijs serie :

1. Gids bij de RV-Bijbel
2. Uittocht uit Laodicea
3. De Calvinistisch-Gereformeerde Leer
4. Het Verborgen Calvinisme (CGL 2)
5. De Tulipologie (CGL 3)
6. De Nieuwe Doleantie
7. De Latere Reformatie
8. De Visseristische Dogmatiek
9. Monniken Wegwijzer
10. Ontsnapping uit Laodicea